

Kıbrıs'ta

Sosyalist
GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
TEMMUZ 2000, Yıl: 5, Sayı: 54

Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

Ülkemizde,
ARTIK HİÇ BİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK!

HALK GELECEĞİNE SAHİP ÇIKIYOR

★ Görev birliği sağlamlaştırmak
★ Görev birliği ileriye taşımak
★ Görev birliği "kendi çıkarları için
bozmak isteyenlere karşı uyanık olmak

★ Görev Kıbrıs'ı, Kıbrıslı Türklerle,
Kıbrıslı Rum ve Türkiye kökenli
emekçilerle birlikte
ortak vatan
yapmaktır

KSG: 'Çözüm
Birleşik
Cephe
Hükümeti'

SAYFA 2'DE

KIBRIS'TAKİ SON
GELİŞMELERİN
KISA BİR
DEĞERLENDİRMESİ

SAYFA 11

EKİM : 'Bu birliğin
devam etmesi
şart'

SAYFA 3

Taş Ocaklarının
Diğer Yüzü sayfa 6

Londra'dan
mektuplar

sayfa 5

Çözüm Birleşik Cephe Hükümeti

**Evrensel Kıbrıs muhabiri
Nazlı Şahin'in son gelişmeler
üzerine gazetemiz ile yaptığı ve
Evrensel gazetesinde, 2 Ağustos
2000 tarihinde yayınlanan
röportajını yayınlıyoruz**

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi Sorumlu Yazışları Müdürü Mustafa Onurer, Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik sorunlarının çözülmesinin tamamıyla Birleşik Cephe Hükümeti'nin Kıbrıs'ta iktidara gelmesiyle mümkün olacağını söyledi. Onurer, Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan son gelişmelerle ilgili sorularımızı yanıtladı.

Kıbrıs'ta neler oluyor?

Kıbrıs'taki son gelişmeleri Mayıs ayında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki gelişmelerle birlikte ele almak lazım. Seçimler döneminde Kuzey Kıbrıs'ta daha önceleri açıkça konuşulmayan pek çok konu, tartışılmaya başlandı. Seçim mi? Bu ne biçim seçim? Seçmen mi? Bu ne biçim seçmen? Bağımsızlık mı? Bu ne biçim bağımsızlık? Bu ne biçim memleket? Kimin memleketi? Kıbrıslı Türkler kurtulduysa niye memlekette Kıbrıslı Türk kalmadı? Türkiye için Kıbrıs'ta? 1950'lerden bugünlere gelindi, Kıbrıslı Türkler ve Kıbrıslı Rumlar tüm bu eza ve cefayı niye çekti? Biz hiçbir şey kazanmadık, kimler neler kazandı ve kazanmak istiyor? İngiltere, Türkiye, Yunanistan... Neyin nesi bunlar? Denktaş'ın seçimler sırasında ve sonrasında ilan ettiği demokrasiyi sınırlama siyasetinin pratiğe geçirilişinin örneklerinden birisi, kendisinin de daha önce gayet uygun bulduğu, hiçbir sorun görmediği polis ve itfaiyenin İçişleri Bakanlığı'na bağlanması konusuydu. Bu konuda muhalefet değil, hükümet öneri sunmuştur. Denktaş'ın da desteklediği bir öneri olarak. Ama birdenbire işlerin karıştığı görülmüştür. Denktaş-Eroğlu kampaşması nedeniyle daha önceleri polis İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasında problem görmeyen Denktaş, ki sistem açısından hiçbir problem söz konusu değildir, bu öneriye karşı çıkmıştır. Ve dahası GK Komutanı da "Konuş" diyerek devreye sokmuştur. Onun da bu öneriye karşı çıkmasını sağlamıştır. GK Komutanı bir Türküveli Tuğgeneral'dir. Bu Türküveli Tuğgeneral, Denktaş'ın da önerisiyle Kıbrıslı Türk siyasileri, sadece müzmin muhalif olanları değil, hükümettekileri de karşısına almıştır. TKP ile, Mustafa Akıncı ile karşılıklı atışmışlardır. Muhalefet bir bütün olarak bu çatışmada polis İçişleri Bakanlığı'na bağlanması kampında yer aldığı anda; TKP ve muhalefetin karşısında Cenevre'de olan Denktaş değil de Türküveli Tuğgeneral olunca olay bu memleket kimin olayına dönüştü. "Bu Memleket Bizim Mitingi" ve bu mitingi örgütlemek için hükümet partilerinden TKP'nin gençlik kollarının bile içinde yer aldığı bir muhalif komite oluştu. Bu komitenin çalışmasının ürünü

10 binden fazla vatandaşın katıldığı bir mitingdi. Bu Türkiye'de 3 milyondan fazla kişinin katıldığı bir mitinge denk düşer! Şener Levent'in ve Avrupa gazetesinden diğer arkadaşlarının casus ilan edilerek tutuklanmaları olayı, İçişleri Bakanlığı tarafından değil de Türküveli Tuğgeneral tarafından kontrol edilen bir polis gücü tarafından tutuklanmaları olayı, Denktaş kampının demokratik haklara karşı yürüttüğü kampanyanın bu ikinci halkası da tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Ve fakat bu tutuklama olayı, fiyaskoyla sonuçlanmış döneminde "Bu Memleket Bizim Mitingi" için yürütülen kampanyaya, Türküveli bir generale bağlı olan polisin Kıbrıslı bir İçişleri Bakanı'na bağlanması için yürütülen kampanyaya tam bir destek haline döndü. Avrupa gazetesini ve Şener Levent'i susturmak için casusluk suçlamasının kullanıldığı, bu suçlamanın aslı astarı olmadığı, amaçlananın Şener Levent'i susturmak olduğu ve bu işi de daha dün Mustafa Akıncı'yla kapışmış olan Türküveli Tuğgeneral'in ve onun polisinin yaptığı olgusu "Bu Memleket Bizim Mitingi"nin muzaffer bir mitinge dönüşmesini garanti altına aldı.

**Ankara dayatmalı ekonomik paket
konusundaki tavrınız nedir?**

Ankara, yani Türkiye'nin ekonomisi IMF'nin beşinci dereceden bir memurundan soruluyor. Çünkü Türkiye dünya emperyalist sisteminin tutarlı bir parçasıdır. Kuzey Kıbrıs ise bu dünya emperyalist sisteminde Türkiye üzerinden yer almaktadır. Tüm ekonomisini, ithalat ve ihracatını Türkiye üzerinden yürütmektedir. Çünkü KKTC dünya ülkeleri tarafından bir devlet olarak kabul edilmemektedir. Ambargo altındadır. Bugünün KKTC'si, bugünün dünya burjuva düzeninde Türkiyesiz olamaz. Dolayısıyla, nasıl ki Türkiye'ye IMF'nin beşinci dereceden bir memuru emir veriyorsa, Kıbrıs'a da Türkiye'nin beşinci dereceden bir memuru emir vermektedir. Son pakette olan da bundan ibarettir. Kuzey Kıbrıs'ın ekonomik sorunlarının çözülmesi ise tamamıyla Birleşik Cephe Hükümetinin Kıbrıs'ta iktidara gelmesi ve böylece aşağıda sıralanan şu asgari tedbirlerin alınmasıyla mümkündür: 1) Kıbrıs üzerinde hak iddia eden emperyalist güçlerle işbirlikçi yapı Kıbrıs'ın Rum ve Türk işçi ve halkına ihanet eden tüm büyük burjuvaların mallarının karşılıksız olarak devletleştirilmesi. 2) Kilise ve vakıf dahil, büyük toprak sahiplerinin topraklarının ve bu topraklar

üzerindeki ev vb. taşınmazların karşılıksız olarak devletleştirilmesi. Boşaltılacak olan İngiliz, Türk ve Yunan askeri üs alanlarının ve bunlar üzerindeki taşınmazların devletleştirilmesi. Tüm bu toprak ve taşınmazların zorunlu göçler ve katliamlar nedeniyle

mülksüzleştirilmiş Kıbrıslı Rum ve Türk halkının tüm kesimlerine ve topraksız köylülere ve evsiz işçi ve memurlara dağıtılması. 3) Antiemperyalist cephe hükümetini iktidara getiren ve bu iktidarı koruyan esas güç olarak işçi ve emekçi kesimlerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması.

Nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

Tabii ki demokrasi demek halkın yönetimi demektir. Halkın her şeye hükmetmesi demektir. O halde Birleşik Cephe Hükümeti'nin sunacağı bir demokrasi demektir. Bilgisayar çağında bu demokrasi doğrudan demokrasi olmak zorundadır. Denktaş'ın demokrasisi gibi sadece her bir vatandaşa bir asker gerektiren bir demokrasi değildir. O aynı zamanda bilgisayar çağında tüm vatandaşlara her an referandum hakkını vermekten korkan burjuvazinin, gerici burjuvazinin demokrasisidir. Birleşik Cephe Hükümeti demokrasisi ise işte tüm vatandaşa doğrudan demokrasiyi, tüm ülkeyi doğrudan ve sürekli yönetme hakkını ve imkânını verecek olan bir demokrasisidir.

Cenevre görüşmelerinden sonuç çıkar mı? Kıbrıs sorunu nasıl çözülmeli?

Görüşmeler üzerinden bu sorunun burjuva çerçevede çözülmesinin tek yolu şu veya bu büyük emperyalist gücün Kıbrıs'tan çıkarı olan tüm aktif siyasi güçlere kendi isteklerini empoze etmesi sayesinde mümkündür. Son dönemde ABD/İngiltere/Türkiye ittifakı geliştirmekte, bu ittifak ABD üzerinden Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti üzerine baskı uygulamaktadır. Bu baskıların bir sonuç verip söyle veya böyle bir anlaşmaya varılabileceği konusunda biz elimizde yeterli veri olmadığı kanısındayız. Tarafların anlaşmama daha çok işlerine gelmektedir. Gelişmeleri izlemekteyiz. Şu anda Cenevre'den bir sonuç çıkmayacağını hem Denktaş hem de BM ilan etti. 12 Ekim New York görüşmelerinde daha somut adımlar atılacağı lafları ediliyor. Biz sanmıyoruz. Cenevre sonrasına bakacağız. Kıbrıs sorununun ikinci çözüm türü, proleter çözüm türüdür. Birinci çözüm türü, burjuva çözüm türü aslında çözüm değildir. Milletlerarası ilişkiyi kardeşlik ve işbirliği ilişkisine çevirme yeteneği burjuvazinin emperyalizme dayanan dünyasında imkânsız bir olgudur. Bugünün emperyalizmi demek, milletleri

birbirlerine düşürmek, onların yaşamlarıyla oyun oynamak demektir. Milletler arası ilişkilerin düzenlenmesinde tek alternatif vardır. O da proletaryanın hegemonyası, milletler arası kardeşliği, milletler arası işbirliğini garantilemenin tek yolu olarak proletaryanın iktidarı. Kıbrıs'ta Rumlarla Türkler arasındaki ve Kıbrıs'ın İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'la aralarındaki ilişkileri kardeşlik temelinde yeniden kurmanın başka yolu yoktur. 6. TC basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentileriniz nelerdir? Burjuva basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz kısıtlıdır. Onlardan Kuzey Kıbrıs'ta Denktaş ve Eroğlu'nun ve Kuzey Kıbrıs'ta görev yapmakta olan Komutanlarının Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların demokratik haklarını kısıtlama yönündeki girişimlerine karşı durmalarını bekliyoruz. Onlara kendi ülkelerinin ve kendilerinin geçmişlerini ve bugünlerini hatırlamalarını ve de hele hele Nazi Almanyası'nda Nazilerin demokratik haklara karşı saldırıları karşısında vurdumduymaz olup sonunda onların elinde katledilmiş Papazları ve onların sözlerini hatırlamalarını istiyoruz. Demirel'in devlet hukuk dışına çıkar mantığının Kuzey Kıbrıs'a taşınmasına karşı durmalarını bekliyoruz. Ekim Kültür Merkezinin kundaklanması girişimine karşı, CTP, TKP, Durduran vb. 'nin başına defalarca gelmiş olan kundaklama ve bombalamalara karşı durmalarını istiyoruz. Bir meslektaşlarının, K. Adalı'nın katline karşı sessiz kalmamalarını istiyoruz. Barış ve demokrasi taraftarlarına uygun düşen tavırları takınmalarını istiyoruz. Hepsi bu.

Devrimci basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz sınır tanımaz.

Bizim devrimimiz bizim kendi güçlerimizle altından kalkabileceğimiz bir devrim değildir. Türkiye proleterlerinin, İngiltere, Yunanistan proleterlerinin doğrudan desteğine ihtiyacımız vardır. Komünistler enternasyonalist olmak zorundadır. Kıbrıs'ın komünistleri Dünyanın en enternasyonalist komünistleri olmak zorundadırlar. Başka türlü devrimlerini muzaffer kılmaları imkânsızdır. Türkiye'nin devrimci basın, demokrasi ve barış güçlerinden beklentilerimiz enternasyonalistler olarak hareket etmeleridir. Türkiye'de Türkiye proleterasına görevlerinden birinin Kıbrıs proleterasının yardımına gitmek olduğunu anlatmalılar. Dolayısıyla KSG'nin strateji ve taktikleri hakkında onları bilgilendirmeliler. Başka türlü Türkiye devriminin güçleri kendi devrimleri için yeterli bir hazırlığa kavuşamaz. Enternasyonalist olamaz. Onlar, göçmen olarak geldikleri Kıbrıs'ta ise Kıbrıslılarla birlikte, Kıbrıs devrimi için örgütlenmelidirler. Kıbrıs devrimine doğrudan katkıda bulunmalılar. Gevezelik, bölücülük ve milliyetçilik yapmamalılar. Kısacası, Türkiye'nin devrimci basın, demokrasi ve barış güçleri enternasyonalistler ve devrimciler olarak görevlerini yapmalı. Hepsi bu. Ve bunun sınırı yoktur.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ'ne ateşli saldırı

18.07.2000

BASIN BİLDİRİSİ

17.07.00 tarihinde sabah saat 02:00 civarında derneğimizin Lefkoşa'da bulunan lokaline kundaklama girişiminde bulunulmuştur. Lokalin giriş kapısı benzin dökülerek yakılmak istenmiştir.

Bu yangını kendilerine bir vatandaşın haber verdiğini söyleyen polis, söndürme gerekçesi ile lokalin ana giriş kapısının kilidini, demir makasıyla keserek içeri girmiştir.

Derneğimiz, emekçi halkımızın kültürel ve sanatsal mirasına sahip çıkmak; emekçi halkımızın karşı karşıya bırakıldığı ekonomik, sosyal, kültürel ve sanatsal asimilasyon politikalarına karşı, kendi kültürümüz ile uluslararası emekçi halkların mücadele kültürünün sentezini gerçekleştirmek ve halkımızı çağdaş halkların seviyesine yükseltmek için çaba harcamaktadır. Bu bağlamda derneğimiz, ülkemizin tüm demokratik

kuruluşları ile eylem birliği içerisindeyiz. Bu çabalarımızın bazı çevreleri ve karanlık güçleri rahatsız ettiği açıktır. Özellikle yaşamakta olan baskı ve devlet terörü karşısında, Kıbrıs emekçi halkının kendi kaderini eline geçirmek için sesini yükselttiği bu günlerde, karanlık güçlerin provakasyon yapması ilk değil, son da olmayacaktır.

Bu doğrultuda siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ile birlikte, derneğimiz 18.07.00 tarihinde gerçekleşecek olan "Bu Memleket Bizim" mitinginde yer almıştır.

Halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve egemenlik kavgasında her zaman olduğu gibi yer alan derneğimiz, bu gün ve bundan sonra da bu tip saldırılara ve senaryolara karşı kararlı tavrını ve mücadelesini sürdürecektir.

BASKI VE TEHDİTLER BİZİ YILDIRAMAZ

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ
Yönetim Kurulu

Ülkemizde tezgahtlanan provakasyon ve senaryoların bir parçası da EKİM DERNEĞİ'ne yapılan saldırı idi.

Gece geç vakit derneğin yakılma girişimini biz, karanlık güçlerin provakasyonu olarak değerlendiriyoruz. Ekim üyelerinin göstereceği reaksiyonu kendi provakatif emellerine alet etme beklentisi içinde olanların bu hevesleri dernek yönetiminin sağduyulu yaklaşımları sayesinde kursaklarında kalmıştır.

EKİM Kültür-Sanat-Üretim DERNEĞİ, Yönetim Kurulu açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

'Bu birliğin devam etmesi şart'

Evrensel Kıbrıs muhabiri Nazlı Şahin'in son gelişmeler üzerine EKİM Kültür-Sanat-Üretim Derneği Genel Başkanı Kazım Öngen ile yaptığı ve Evrensel gazetesinde, 1 Ağustos 2000 tarihinde yayınlanan röportajı yayınlıyoruz.

Son dönem Kıbrıs'ta gelişen olayları değerlendir misiniz?

- Türkiye egemenlerinin yıllardır Kuzey Kıbrıs'ta sürdürdükleri siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşamın tüm alanlarındaki asimilasyon ve entegrasyon politikalarına son ekonomik paketin dayatılması eklenince halk uyanı. Dayatılan zorluklar ve halkın getirildiği nokta bu politikalara halkın tepki koymasını sağladı. Artık yeter noktasına getirilen halk isyanını dışı vurmuştur.

35 örgütün imza koyduğu bir platform oluşturuldu, sizin derneğinizin de imzası var. Siyasi partiler, sendikalar ve kitle örgütlerinden oluşan bu birliğin devamını diğer kesimler istiyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

- Bu birliğin devam etmesi şart. Aksi takdirde bugün bu halkın tepkisini doğru ve nihai zafere ulaştıracak bir olgunun doğması fırsatı kaçırılmış olur. Halkın yeter demesi "spontane" bir çıkıştır. Halk bir kıvılcım bekliyordu ve onu yakalayıp kullandı. Dolayısıyla şimdi halk bir önderlik istiyor. Bugün içinde bulunduğumuz baskılardan ve sömürge rejiminin dayattığı politikalardan kurtulmak için bir çıkış yolu arıyor. Bugün hiçbir parti veya örgüt halkın bu taleplerine cevap verecek bir oluşuma sahip değildir. Bu platformun sol ve sosyalistler açısından devamı büyük önem taşıyor.

Ankara'nın hazırlayıp KKTC'nin önüne koyduğu ve

uygulanmasını telkin ettiği ekonomik paket hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

- Kıbrıs'ta bugüne kadar Ankara'nın uyguladığı tamamıyla bir sömürge ekonomisi politikasıdır. Üretimi bitirdiler ve üretim olmayan tüketime dayalı, rant ve enflasyona dayalı bir ekonomi yarattılar. Önerilen bu paket, doğrudan çalışan ve ücretli kesimlerin üzerine büyük bir yük olacak. Bu paketin uygulanması pek mümkün görünmüyor. Bu paketi ancak baskı ve terörle uygulayabilirler. Bunun örneği Türkiye'de yaşandı. 24 Ocak kararlarını 12 Eylül askeri darbesiyle uygulayabildiler. Burada da generalin sivil yaşama müdahalesi, asker; ülkenin ve halkın tepesinde olduğunu hatırlatmadır. Bütün bunlara rağmen hâlâ, dışı karşı ülkede demokrasi var deniliyor.

Yani ülkenizde göstermelik bir demokrasi var, ama uygulanan her şey antidemokratik diyorsunuz. Siz nasıl bir demokrasi istiyorsunuz?

- Demokratik bir düzen ancak emperyalizmin adadan atılmasıyla olur. Kıbrıslı Türk ve Rum emekçilerinin emperyalizme karşı birlikte mücadele ederek kuracakları halk demokrasisi gerçek demokratik düzen olacaktır.

Cenevre'deki Kıbrıs görüşmelerinden ne çıkar, siz nasıl

bir çözüm bekliyorsunuz?

- Cenevre görüşmelerinde masada olan, bugünkü durumun pek fazla değişikliğe uğramadan yasallaşmasıdır. Bugünkü bölünmüşlüğü kalıcı hale gelmesidir. Türkiye'nin gerek ekonomik, gerek politik ve gerekse askeri alanlarda etkinliğinin devam ettirilmesidir.

Türkiye'deki demokrasi güçlerinden ve kültür-sanat merkezlerinden beklentileriniz var mı, nelerdir?

- Türkiye'nin emekçi halk kesimi ve kültür-sanat merkezleri veya kuruluşlarının, Kıbrıs halkının bu sömürge yapısından kurtulmak için verdiği mücadeleye destek vermeleri gerekir. Özellikle Kuzey Kıbrıs'ı kontrolü altında tutan bir ülkenin halkı olarak, Kuzey Kıbrıs halkının kurtuluşu için her türlü desteği vermeleri gereklidir. Kültürel, sanatsal ve siyasi olarak.

FAŞİZME KARŞI HALK HAREKETİ

Ülkemizde topyekün saldırıya geçen faşizm ve yerli iş birlikçileri, önce basını susturmaya çalıştılar. Casusluk komplosu kurarak susturulmaya çalışılan Avrupa gazetesi yazarları ve Kıbrıs Türk halkı, faşizmin

susturulmak istenmesine karşı çıkıp, Kıbrıs Türk halkının kendi kendini yönetme hakkına sahip çıktı. Uzun yıllardır ilk kez böyle bir karşı çıkışa şahit oluyordu Kıbrıs.

Türkiyeli emekçi kardeşlerimizle Kıbrıs Türk halkının arasını açmak için yeni senaryolar üretmeye başladı. Türkiye'deki kışkırtıcı basını da devreye sokan faşizm, Türkiyeli-Kıbrıslı kavgası başlatmak istiyor. Bizler bu oyuna gelmeyeceğiz. Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğünden, antidemokratik uygulamalardan, pahalılıktan ve işsizlikten Kıbrıs Türk halkı kadar Türkiyeli emekçi kardeşlerimiz de nasibini alıyor. Oluşturulan birliktelikler devam etmeli ve faşizmin tüm oyunlarını geri püskürtmeliyiz. Bu Memleket Bizim ve asla faşizme teslim etmeyeceğiz.

Kavga yeni başlıyor.

Mitingin ardından ne yapacağını şaşırان Faşizm "böl ve yönet" taktikini devreye sokarak

Levent'i "casus" ilan eden faşizme karşı halk, onu omuzlarda taşıyarak, bağrına basarak cevap verdi...

oyununa gelmedi. Mahkemeler devam ederken halk basının yanında yer alarak "Kahrolsun Faşizm, Basın Susturulamaz, Denktaş İstifa, Komutan İstifa, Bu Memleket Bizim" sloganlarıyla, ülkeye ve basınına sahip çıktı. Dünya, Türkiye ve Kıbrıs'ta kamuoyuna madara olan yetkililer, Şener Levent ve arkadaşlarını serbest bırakmak zorunda kaldılar.

BU MEMLEKET BİZİM

Ve O büyük gün geldiğinde, 18 Temmuz 2000 Salı, binlerce insanımız yapılan tüm provokasyonlara rağmen İnönü Meydanı'nı "Kahrolsun Faşizm, Bu Memleket Bizim" sloganlarıyla inlettiler. Ekonomik pakete, casusluk komplolarına, zorbalığa ve zulme, basının

F TİPİ CEZA EVLERİ VE TÜRKİYELİ TUTSAK DEVRİMCİLER VE AİLELERİNİN MÜCADELELERİ

Türkiye'de ceza evleri sınıf mücadelesinin önemli alanları olmaya devam ediyor. 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrası Türkiye'de sınıf mücadelesinin devrimci bir siyasi mücadele olarak boy verdiği ilk alanlar ceza evleriydi. Bu gayet anlaşılır bir olgudur. Toplumun tüm sınıf bilinçli unsurları, tüm devrimci unsurları ya katledilmiş ya da hapse atılmışlardı. Hapisaneler devrimcilerle dolup taşıyordu. Hala daha öyledir.

Türkiyedeki sistem hapisaneleri sadece devrimci mahkumları hapsetmek için kullanmadı. Onları devrimcileri devrimcilikten caydırmak, caydıramazsa oralarda i'kenceler ve daha pek çok yöntemlerle çürütmek, hastalıktan ölümün eşiğine getirmek ve böylece öldürmek için de kullandı. Türkiyedeki tüm hapisane sistemi devrimcileri yok etmeye, ya fikir olarak yada fizik olarak yok etmeye yönelmiş bir sistemdir.

Türkiyede rejimin bu yönde attığı adımlar çok iyi bilinir. Bu hapisane rejiminin gaddarlığı, insanlıktan yoksun barbarlığı, işkenceciliği, katliamcılığı herkesin malumudur.

İşte tamı tamına bu rejim son dönemde F tipi olarak bilinen hapisaneler inşa etmeye başladı. Tüm mahkumları böylesi hapisanelere geçirmenin, onları böylesi hapisanelerde tutmanın hazırlığını yapmaya başladı. Bu F tipi hapisaneleri de yeni ve modern hapisaneler olarak lanse etmektedirler.

Hapisanelerin yeniliği konusunda hiçkimsenin şüphesi yoktur. F tipi Hapisaneler hakikatende yes yeni, gıcır gıcır

hapisanelerdir. Okullara harcayacak parası olmayan devlet bu hapisanelerden bol miktarda inşa etmektedir. Eski olmalarına rağmen kullanılabilir durumda olan hapisaneleri de kapatmayı göze almakta ve bu yeni F tipi hapisane inşasına hız katmaktadır.

Devrimci mahkumlar bu F tipi ve yeni vede modern hapisanelerin neden inşa edilmekte olduğunu gayet iyi bilmektedirler. Devrimci mahkumlara karşı İnsanlık dışı yöntem vede yönetimlerin normal olduğu Türkiyedeki hapisane sisteminde, devletin hiçbir harcamaya gerek duymadan kullanabileceği eski koğu tipi hapisaneler dururken bunca masrafa girip F tipi hapisaneler in'a etmesinin tek amacı, devletin devrimci mahkumları daha rahat kontrol etmesi, daha rahat i'kençe etmesi, devrimcileri devrimciler olarak daha rahat yok etme olanağına sahip olabilmesidir.

Devrimci mahkumların ve ailelerinin bu F tipi hapisanelere karşı yürüttükleri mücadeleye karşı devletin kolluk kuvvetlerinin tavırlarını televizyonlarda izleme imkanı bulanlar bu kolluk kuvvetlerinin devrimci mahkumları F tipi ceza evlerine tıkmayı başarırlarsa onlara karşı nasıl gaddarca davranacaklarının gözle görülür ispatıdır. Gençecik kadınları mahkumları destekledikleri için saçlarından çekerek sürükleyen, bayıltıncaya kadar döven aşağılık karektersiz şahsiyetler polis üniforması giymektedirler. Devrimci mahkumların 70lik anne ve babalarına karşı efelik yapıp, onlara insafsızca coplar

yağdıran aşağılık kişiler polis üniforması giymektedirler. Barışçıl bir protesto için bir araya gelmiş genç yaşlı, kadın erkek kişilere acımasızca saldıran insanlık yoksunu kişiler polis üniforması giymektedirler. Birde şimdi bu aynı aşağılık karekterli kişilerin devlet korumasında mahkum devrimcilere karşı takınacakları tavırları bir düşününüz. Bunun için fazla düşünce yeteneğine ihtiyacınız yoktur. Bu aşağılık kişilerin son dönemde devrimci mahkumlara neler yaptıklarına bir bakarsınız. Onlara nasıl saldırdığına, onları nasıl katlettiklerine bir bakarsanız bunu rahatlıkla anlarsınız.

F tipi ceza evlerine geçit yok.

Türkiyedeki devrimci mahkumların tüm taleplerini destekleyiniz.

Türkiyedeki mahkum anneleri, babaları, kız ve erkek kardeşleri. Mücdelenizde sonuna kadar sizinleyiz. İnsanlık yoksunu, üniformalı-üniformasız aşağılık ki'ilerin, kişilik yoksunlarının yaptıklarına karşı şanlı direnişiniz bize insanlık için ümit vermektedir. Mücdelenizde yanınızdayız.

İnsanlık onuru, sizin ve mahkum evlatlarınızın onuru işkenceyi yenecektir!

Londra'dan mektuplar

Kıbrıs'taki günlük gazeteleri, Kıbrıs ve Yeniçağ (o da bilgisayar olanlar için) hariç, İngiltere'de günlük olarak okuma fırsatımız yoktur. Ayda yılda bir Kıbrıs'taki arkadaşlar biriktirecek, toparlayacak da getirecek...

Temmuz ayındaki gelişmeleri yazar ve düşünürlerimiz bu olaylara bakış açılarını iki gün önce Kıbrıs'tan gelen bir arkadaşın bir aylık gazeteleri getirmesi ile öğrendik. Okuduklarımdan çıkardığım; Kıbrıs'ın kuzeyi dörde bölünmüş durumda:

- 1- Kurtuluşu Avrupa'da görenler,
- 2- Kurtuluşu Türkiye'ye bağlanmakta görenler,
- 3- Hangisi başarırsa onun peşinde gitmeye razı olanlar; "bize dokunmayan yılan bin yaşasın" misali yağa bala dokunmayanlar!

4- Bir de Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi sınıflarının birlikte mücadelesi ile kurulabilecek olan anti emperyalist cephe hükümeti için canla başla çalışanlar!

1955'lerden itibaren ya taksim ya ölüm sloganları ile bütün Kıbrıslı Türkleri Türkiye'nin yardımı ile Rumlardan ayıracaklar... egemenlik kuracağız, özgürlüğümüze kavuşacağız palavrası ile yola çıktık! '74'e gelene kadar çeşitli aşamalardan geçtik, sonunda yardım beklediğimiz beyler (Türkiye) gerekeni "bizlere" yaptılar! Kıbrıs'ın kuzeyini bize münasip gördüler.

Bu, sözde kurtuluş siyasetini geçerli kılmak isteyenler palazlanmaya çalışan bujuvazimizdi! İşçi ve küçük köylü

kesiminin böylesi hayelleri yoktu. Çeşitli daleveralarla, yok 'sen benim evimi bastın!', yok sen benim yolumu kestini!' gibi dalaveralarla, gerekildiğinde de zor kullanarak halkı peşlerine takmasını becerdiler.

Şimdi de bazı aydınlarımız, Türkiye'nin bütün yaptıklarını bizim özgürlüğümüz için değil, kendi çıkarları doğrultusunda yaptıklarını görmeye başladılar. Hoş kalkmışınız beyler!

Peki bize bu muhteşem kurtuluş yolunu Türkiye açmasaydı ve herhengi başka bir ülke olsaydı aceba durum farklı olacaktıydı? Yani, tutturdunuz "Avrupaya girelim, kurtulalım bu çıkarıcı Türkiye'den" amma Avrupa ne zamandanberi kendi çıkarları olmayan bir işe kalkıştı? Dahası biz niye Avrupayı istiyoruz? Japonyanın kazığı Avrupalıkinden daha da küçük olmaz mı? Bu işin arkasında kimin eli kimin ayağı var aceba? Herhangi bir burjuvazinin (hangi milletten olursa olsun) kendi çıkarı olmadan başka bir toplumun çıkarları için kılını kıpırdatacağını aklınız alır mı?

İşte önümüzde Türkiye misali!

Bu işin bizlerin, işçi ve emekçi sınıfının (çoğunluğun), çıkarını koruyacak şekilde çözülmesinin tek yolu bizlerin kendimiz gibi diğer ülkelerin işçi ve emekçileri ile birleşip ortak mücadelenin sonucunda olacaktır! Kurtuluşun başka yolu yoktur! Kimin kuyruğuna takılırsak kuyruk kopunca yolda kalırız.

Şişede Bulunan Taslak

Tüm arkadaşları Kıbrıs'ta kendi adalarına ve insanlarına karşı göstermiş oldukları duyarlılık ve yurtseverliklerinden dolayı tebrik eder ve bu tür eylemlerinde de başarılar dilerim.

Dilemeye diledik da... aklıma eskiden okumuş olduğum bir kısa hikaye geldi.

Kısa hikaye Amerikalı ünlü yazar Edgar Allan Poe'a ait: "Ms. Found in a Bottle" (1831).

Bu hikaye kısacası gemi ticareti ile ülkelerinden kaçırılan ve başka ülkelerde işletilen köleler hakkında. Farklılık, kölelerin gemi yola koyulduktan sonra ayaklanmalarından kaynaklanıyor. Gemi limandan çıkıp yol kestiğinden sonra köleler başlarına tâin edilmiş komutanı devirip geminin kontrolünü alıyolar. Açık denizde özgürlük! Tek kayda alınmayan nokta gemi ile nereye gidileceğidir. Bir liman yoktur ki sömürgeciler tarafından işgal edilmemiştir, hiçbir kara parçası yok.

Haftalarca açık denizde gezinip yemek ve su stoklarını tükettikten sonra geriye bir tek alternatif kaldı, o da kuyrukları toplayıp pisi-pisi sömürgecülere teslim olmak.

DÜŞÜNCELER

Benim anlamadığım şey şu; bir taraftan 'bu memleket bizim, biz yöneteceğiz' diyoruz, diğer taraftan 'Türkiye bize gerekli parayı kesti, pakette gerektiği miktar para çıkmadı' diyoruz. 'Bu memleket bizim, sahibi ve idarecisi biziz' diyoruz, diğer taraftan yabancı bir ordunun bizim korumacılığını yapmasına 'şikayetimiz yok' diyoruz.

Avrupa gazetelerinin Temmuz sayılarını defalarca teker teker okudum ve bu neticelere vardım. Bütün köşe yazarları hep bir ağızdan önceden anlaşmışlar gibi aynı seyleri söylüyorlar.

Benim anlayamadığım bu memleket bizim, biz yöneteceğiz demeleri değil cümlelerinin sonu; Türkiye'ye (devlete) karşı bir düşmanlığımız yok, sadece gönderdiği komutanı beğenmedik, 'onurumuzu kırıcı laf etti, değiştirilsin' diyorsunuz. Şimdiye kadarki komutanlar böyle ileri geri laf etmezlerdi. Söylecekleri bir şey varsa telefonla ya da, ne bileyim, başka bir yolla olması gerekeni o gerekli makamlara kimsenin ruhu sezmeden bildirirlerdi. Biz de kendimizden birinin! ağzından duyardık. Kıbrıslı biri söylediğine göre de 'kendi kendimizi idare ediyoruz' olurduk. Bunun değişmiş olması mı Avrupa gazetecilerinin hoşuna gitmedi? Bu komutan gitsin başkası gelsin diyorlar.

Yalnız bir şeyi daha eklemeleri gerek bence; öyle bir komutan istiyoruz ki; Türkiye'nin (dolayısıyla Amerika'nın) çıkarlarını 100% koruyabilsin. Diplomasi okulunu 'büyük aferin'le bitirmiş olsun.

Şimdiye kadarkiler böyle oldukları için herhelde başımız belaya! girmemişti. Gene aynısını, işini bilen birini istiyoruz.!!

Ve böyle bir komutan gelirse kendi kendimizi yönetmiş olacağız!

Bu hikaye böyle bitiyor, amma bizim hikayemiz bitmemeli! Bizler bu yazarın değerlendiremediği bir noktayı değerlendirebilmeliyiz! Gideceğimiz, demir atabileceğimiz limanları önceden ayarlamalı, kendimizi açık denizin ortasında yapayalnız bulursak eğer ağızımızın orta yerine...!

Yani anlayacağınız, kurtuluş istiyorsanız tek çare Kıbrıs (kuzey ve güney) işçi ve emekçi sınıfının Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'deki işçi sınıfı ile birlikte hareket etmesi, birbirine destek olup birbirine yardım etmesi şart!

Varsayalım KKTC özgürlüğüne ulaştı, bu emperyalist - sömürgeci sistem içinde nasıl ayakları üzerinde duracak? Emperyalist - sömürgeci Avrupa mı sizi beslemelik alacak? Türkiye hala hazırda aldı zaten! Farklı mı olacak?

Çare ne Avrupa'da, ne de başka herhangi emperyalistte, çare: Birlik, Mücadele Dayanışma,

ANTI-EMPERİYALİST BİRLEŞİK CEPHE HÜKÜMETİ!

Neyse aslında bu memleket bizim, biz yöneteceğiz demiş olmanız dahi çok önemli bunu küçümsemiyorum. Ama bunu nasıl halledeceğinizi merak ediyorum. Eğer cebinize harçlığınızı babanız koyarsa veya babanızdan beklerseniz, zora girdiğinizde babanızın sizi korumasını beklerseniz veya yaparsa ne kadar şahsiyet sahibi olursunuz acaba?

Baba parası yemekten ve baba şemsiyesinden kurtulduğunuz gün veya kurtulmanız gerektiğini söylediğiniz gün herhalde erkeklige ilk adımı atmış olacaksınız. Bakın o gün sizin casus! olduğunuzu nasıl ispat edecekler! Şimdilik siz onlar için bir tehlike değilsiniz ki. Belli şahıslar için olabilirsiniz. Bu sizi casus! yapmaya yetmez şimdilik.

Temmuz ayı olaylarının 'babalar' (Denktas-Eroğlu) arası bir dalaşma olduğunu görüp gösterebilmemiz çok iyi da bunların tabanlarını dışlamak yani tek başlarınıaymışlar gibi göstermeği anlıyamadım. Bugün Denktas'ı veya Eroğlu'nu bu kavgaya sadece bulundukları koltuk mu sürükledi, yoksa koltuğun gerisinde ipi ellerinde tutanlar mı?

Denktas veya Eroğlu gitse bu mesele halledilecekmi? Denktas hakkaten adaylığını koymasa, çekilse seçimlerden, Kıbrıs'ta herşey süt-liman mı olacak? Onların ipini ellerinde tutanlar için yerlerine başkalarını bulmak bu kadar zormu sizce?

Veya bulana kadar devamlı adam değiştirmek, seçimlerin kendilerine nelere mal olduğunu gelenin gideni aratacağını anlamayan bir halkı devamlı seçime götürmek onlar için çok mu zor. Yoksa sizce demokrasi, kendi kendinizi idare etmek bu mu? Ahmet gitsin Mehmet gelsin mi?

Gene de Kıbrıs'ta birşeylerin olmasına yardımlarınız hafife alınamaz.

Bir de Avrupa topluluğuna giriş mücadeleniz var.

Taşı toprağı altın...?

İngiliz Hükümeti'nin yenile yürürlüğe geçirdiği 'İlticacı ve Mülteciler' yasasını henüz tam olarak anlayan, kurallarının kime ne şekilde haklar, daha doğrusu kimin haklarının ne şekilde ellerinden alındığını kestirmiş bir kişi yok! Kendi Sivil Danışmanlık Büroları (Citizens Advice Bureau) bile kimisine "ah...senin Londra dışına gitmen gerek" kimisine "senin Sosyal hizmetlerden yardım alman gerek" diyor. Kimi Kupon (Voucher) alırken kimi para alıyor...

Ne var ki yasa, Nisan ayından sonra İngiltere'ye iltica eden herkesin Londra dışındaki yerleşim kaplarına gönderilmeleri, yaş ve aile yoğunluğuna göre para yerine kupon almalarını gerektirir. Örneğin 25-30 yaşlarında bekar bir kişi, çocuğu yoksa, haftada en çok £28 alabilecek. Eee...günde bir paket sigara içiyorsa (£3.92) kendisine yemek olarak £1-£2 kalır. Gerisini siz anlayınız!

Gelelim ikinci dünya savaşının Alman esir kamplarını anımsatan yerleşim kamplarına. Bunların isanlık dışı, savaş esiri misali yerleşim alanları olmaları yanı sıra İngiliz faşist kesimi için mükemmel hedefler olmakta. Hafta geçmiyor ki, bir bölgede bir veya iki bıçaklama, dayak, sürüşme yaşanmasın.

İlticacılık tam anlamıyla esir düşmek anlamına gelmekte.

Tabi bu ilticacılar sefaletten kurtulmak amacı ile çareyi kaçak olarak işlemekte bulur. Yasal işleme izni olan kişinin asgari ücreti saate-£3.60. Ne var ki, bu kirli hali, bir de vergi, sosyal sigorta ve ek kesintiler işin içine girince £2.40 bile yasal saatlik maaş oluyor! Bunun üstüne bir de kaçak çalışacaksan...ayvayı yedin! Günde 15 saat —haftada 6 gün ve alacağın maaş £80!

İngiliz hükümeti de her ilticacı başına, iltica kabul edilse de edilmese de, milyonları götürüyor...

Taşı da toprağı da ...size kalsın!

Haklısınız şu an dolaylı olarak Amerika'ya bağlısınız. Amerika-Türkiye ve ucunda da Kıbrıs. Amerika baş patron! işlerini çırak! vasıtasıyla yaptırıyor. Sizde bundan memnun değilsiniz, 'biz ustayla işlemek istiyoruz', 'bu ustadan da memnun değiliz başka usta (Avrupa'yı) istiyoruz' diyorsunuz... Yoksa yanılıyormuyum?

Hatta kimlerin girip kimlerin giremeyeceğini dahi mesele yapıp gazetenizin 26 Şubat sayısında işlemişsiniz. Kıbrıs'ta yaşayan insanları neye dayanarak ikiye bölüyorsunuz beyler, buna hiç dikkat ettiniz mi? Doğduğu yere göre insanları bölmek emperyalizmin işidir. Yoksa sizde mi emperyalistlerin maşasıdır?

Sınıflandırmayı neye göre yapıyorsunuz Denktas'ın temsil ettiği zümreye göre mi, yoksa emekçilere göre mi? Bunu sormam gerekti, çünkü bazı yazılarınızda işçiden emekçiden dem vuruyorsunuz. Sol gösterip sağ vurmak. Bunu da bana birileri izah etse; Denktas'ın zümresine dolaylı olarak nasıl yardımcı olduğunuzu; Halkı Kıbrıslı Türkiyeli diye ikiye bölmekle.

Kıbrıs'a getirilmiş insanlar yerlerinden memnun olsalar (bizim Londra'ya gelişimiz gibi) Kıbrıs'a gelirlermiydi? Hiçbir Kıbrıslının gidip yerleşmek istemediği yerlere yerleştirildiler. Bizimle aynı kaderi paylaşmaya bırakıldılar. Bizim bir gün uyanacağımız korkusuyla zaman zaman ön plana çıkarıldılar. Tabii bizim kendilerini aşağı görmemiz sağlansın, ikiye bölünelim diye. İnsanları farklı yapan nedir acaba? Kültürlerinin farklılığı neye dayanır? Acı çeken iki insanı ayıran özellikler sizce nedir? Birbirlerinin dertlerinden anlamazlarsa, birlik olmazlarsa mutlaka tokların tuzağına düşeceklerdir. İnsanları sınıflandırırken dikkatli olmalıyız. Karadenizliler bu memleket bizim demişler. Madem öyle buyurun efendiler (Karadenizliler) gelin bunu ispatlayın, madem ki siz de kendinizi Kıbrıslı sayıyorsunuz gelin birlikte yürüyelim demek yok mu? Gelin birlikte Kıbrısımızı biz idare edelim, dış ve iç güçlerden kurtaralım demek yok mu? Unutmayalım

(devamı 13. sayfa)

Taş Ocaklarının Diğer Yüzü

Geçtiğimiz ay, 'Taş Ocakları Paneli' isimli haberimizi okuyan bir taş ocağı işçisi gazetemize gelerek ilgili panalde taş ocakları işletmelerinin çevreye verdiği zararlar konusunda gösterilen duyarlılığa katıldığını, ama buralarda çalışan işçilerin durumlarıyla ilgilenilmemesini anlamaının zor olduğunu belirtti. İsmi yayınlamamızı rica eden bu taş ocağı işçisiyle gerçekleştirdiğimiz röportajı yayınlıyoruz.

KSG: KKTC'de kaç tane taş ocağı var?

A. Ö.- Beşparmak üzerinde benim bildiğim 12 tane ocak var.

KSG: Senin çalıştığın ocakta kaç kişi çalışıyor?

A. Ö.- Biz toplam 7 kişiyiz.

KSG: 'Biraz da biz çalışanları düşününüz' dediniz. Anlatmak istediğiniz neydi? Çalışma koşullarınız ile ilgili neler söylemek istersiniz?

A. Ö.- Taş ocaklarının çevreyi bozduğundan, kirlettiğinden söz ediliyor, doğru. Havayı kirliliyor, doğru. Zaten az olan dağları yok ediyor, bu da doğru... Ama, ya buralarda çalışan insanlar!!!

Sabah 7'den akşam 6:30'a kadar çalışıyoruz. Öğlen 1 saat yemek aramız var. Yemeğimizi tümüyle kendimiz sağlıyoruz.

Dağ koşullarında, ilkel insanlar gibiyiz.

Haftalık, 7 gün karşılığında 45,000,000 TL alıyoruz. Taş ocağında, tek göz odalarda yatıyoruz. Tuvalet yok; "tuvalet" dağ.

Çalışma izni yok, sigorta yok, tatil yok, ek mesai yok...

KSG: Hasta olduğunuzda veya bir iş kazası geçirdiğinizde ne oluyor?

A. Ö.- Bütün masrafları biz ödüyoruz.

Geçtiğimiz kış, bir ocakta, patlama esnasında, fitil geç yanarak bir arkadaşımızın yaralanmasına sebep oldu. Bu arkadaş kim sahip çıktı? Türkiye'ye dönmek zorunda kaldı.

Başka bir arkadaşım Sover Arpalıklı'da çalışıyordu, taş kırma bölümünde, değirmende, ayağı 'çene'ye (taş kırma makinesi) düştü ve ezildi, dizkapağına kadar. Hiçbir hakka tabi tutulmadı. Şu anda çalışmıyor, ne çalışma izni ne de emekliliği var.

KSG: Sendikalisiniz?

A. Ö.- Hayır, sendika ne ki!!!

KSG: Sendikalaşmayı düşünmüyormusunuz?

A. Ö.- Tabi ki. Ama nasıl?

Pir Sultan Abdal: "Dönen dönsün, dönmezem yolumdan." der. Eğer koşullar elverse ben de sendikaya girmek isterim

Devlet bunları görüp bildiği halde görmemezlikten geliyor. Nerede devlet?

Bu devlet kimin?

tabii. Ama vatandaş değilim, çalışma iznim yok...

Nasıl sendikaya gireyim?

KSG: Niye çalışma izni almıyorsunuz?

A. Ö.- Patronların işine gelmediği için

Ocakların çevreye verdiği zararların farkındayım, ama biz çalışanları hesaba katmadığınız takdirde görevinizi tam olarak yerine getiremeyeceğinize inanıyorum.

İnsansız çevre olmaz çünkü...

çalışma izni çıkarmıyorlar. Talep edecek olsak kesinlikle kovuluruz. Bununla kalmaz bizi yurtdışı ettirirler.

KSG: Ettirsinler. Türkiye'de kendi vatanınızda, daha iyi koşullarda çalışamazmısınız?

A.Ö.- Doğrudur. Türkiye'de eğer doğru dürüst bir şirkette çalışırsanız daha iyi, ama böylesi şirketlere girmek her babayiğidin harcı değil. Bu yüzden biz ekmek paramızı, çocuklarımızın rıskını çıkarmak için kalkıp Kıbrıs'a çalışmaya geliyoruz.

KSG: Sence, Kıbrıs'taki sizlerin çalışma koşullarınızın düzeltilmesi için neler yapılmalı?

A. Ö.- Ocaklar devlet yönetimi altında olmalı. Taşları kim deler, kim patlatır? Patlatma rusatları var mıdır?

Ekmek parası için tehlikeyi göze alarak çalışıyoruz. Karşılığında düşük ücretler alarak, her türlü güvenceden

yoksunuz.

Devlet bunları görüp bildiği halde görmemezlikten geliyor.

Nerede devlet, bu devlet kimin?

Ocaklarda yattığımız "koğuş"larda tertip-düzen diye bir şey yok. Kışın sadece bol bol giyinerek ve örtünerek soğuktan, yazın ise çıplarak sıcaktan korunmaya çalışıyoruz. Ne bir soba, ne de yazın serinleyecek bir alet yok. Sinekler de cabası...

Yataklar tahtakurusu ve pislikten geçilmiyor. Üstüne üstlük, bunları patronlara söyleyecek olsak bizleri tehditler savurarak korkutuyorlar.

Yani anlayacağınız, biz insan yerine konmuyoruz...

Ahmet Topal'ın taş ocağında bulunan kamyonlarda, kepçelerde fren diye bir şey yoktur. Yani allaha emanetiz...

Kotur'un ocağında, ocağın doğru dürüst bir yolu yoktur. Kamyonun freni patladığında hiç sağ kalma şansı yoktur.

Metin'in ocağının dörtbir tarafı delinerek ve patlatılarak çalışılıyor. Ocağın çökmesi durumunda ordakilerin hiç bir şansı yoktur.

Bu bölgeye gelen turistler gördükleri karşısında dudak ısırır ve bizlere acırlar. Devlet ise patronların yanında, tüm olanlara göz yumuyor.

Ocaklarda olan ve olacak tüm kazalarda devletin de sorumluluğu vardır.

KSG: Sağol, eklemek istediğin bir şey var mı?

A.Ö.- Ocakların çevreye verdiği zararların farkındayım, ama biz çalışanları hesaba katmadığınız takdirde görevinizi tam olarak yerine getiremeyeceğinize inanıyorum.

İnsansız çevre olmaz çünkü...

KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ

Kıbrıs'taki son gelişmelerde, Kuzey Kıbrıs'ın işçi-emekçi, yurtsever entellektüellerinin çıkarlarını savunan siyasi, sendikal ve diğer örgütlenmeler açısından en önemli gelişme **Bu Memleket Bizim Komitesi**'nin oluşmasıdır.

BMB Komitesi Kuzey Kıbrıs'taki tüm yurtsever-demokratik siyasi partileri, tüm sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini bir araya getirmiştir. Bu birlikteliğe şu anda hükümette olan TKP'nin dahi katılma ihtimali vardır. Bu oluşuma UBP'nin dahi iyi niyetli bir yaklaşım içinde olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Böylesine geniş bir birliktelik, açıkça burjuva partisi olan ve Anavatanı olduğu tüm siyasetlerinde açıkça ilan edilmiş UBP gibi bir partinin bile sessiz ve aktif olmayan desteğine sahip olmak kolay bir iş değildir. Komiteyi oluşturan yoldaşları ve komitenin üyesi olan örgütlerin yönetici ve kitlelerini ne kadar alkışlasak yeridir.

BMB Komitesi'ne UBP'nin aktif karşı çıkışının ardındaki temel unsur Başkanları ve Başbakan Eroğlu'na ve onun üzerinden tüm partiye karşı Cumhurbaşkanı Denktaş (ve Türkiye'den Ecevit-Demirel) kanadından bir saldırı başlatılmış olması ve bu saldırının zaferi için Denktaş kanadının Hükümeti devirmeyi ve yerine bir teknokratlar hükümeti oluşturmayı yöntem olarak seçmesidir. Bu şartlarda UBP'nin önündeki seçenек Parlemonto'yu, parlamenter sistemi ve bu sistemin şu andaki şekliyle, yani parlemontoda çoğunluğu ve hükümet kurma olanağını UBP'ye bırakan şekliyle korumaktır.

Yani UBP'nin BMB Komitesi'ne sessiz desteği kendi hükümetini korumak için ihtiyacı olan mevcut şartların korunması ile kısıtlıdır. UBP de farkındadır ki, BMB Komitesi ülkede anti-hukuk, anti-demokratik yöntemlerin kök salmasını istememektedir. Parlamenter sisteme karşı bir sivil darbe anlamına gelecek olan mevcut hükümeti Cumhurbaşkanlığı kararları veya UBP'yi yıpratarak, kan kaybettirerek devirip ülkenin hükümsüz kaldığını ilan edip bir **teknokratlar hükümetini**, 12 Mart tipi yapılanmaları ülkeye empoze etmek BMB Komitesinin asla ve asla kabullenmeyeceği bir gelişmedir. BMB Komitesi buna karşı duracaktır ve göz var nizam var, Kuzey Kıbrıs'taki tüm kitleleşmiş güç şu anda bu komitenin yönetimindedir. Yeter ki komite kendisini yıpratıp zayıflatmasın.

BMB Komitesi'nin UBP'nin sessiz desteğinden rahatsız olması düşünülemez. Sağcılıkları gayet iyi bilinen sendika şefelerinin dahi desteğinden rahatsızlık duyulmayacaktır. Bundan eminiz. Gelgelelim, komitenin sağcı bir çizgiye çekilip büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmekten başka bir şey yapamaz bir duruma gelmesine de eminiz bu komitenin ilk kurucuları arasında yer alan yoldaşlar ve örgütler müsaade etmeyecektir. Komite'nin görevi işçi-emekçi ve yurtsever entellektüellerin çıkarlarını korumaktır. Bunun için kurulmuştur. Bu çıkarları savunduğunu söyleyen partiler, sendikalar ve örgütler tarafından kurulmuştur. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da onların çıkarlarını savunmaktan eminiz ki şaşmayacaktır.

Kuzey Kıbrıs'taki toplumun büyük çoğunluğunu, aktif tüm kesimlerini bünyesinde toplamış olan 41 örgütü ve bunların birliğinin simgesi olarak BMB Komitesi'ni büyük görevler beklemektedir. Kuzey Kıbrıs'taki toplumun ezici çoğunluğu, kendilerini Cumhurbaşkanı Denktaş'ın ve UBP-TKP hükümetinin değil de, BMB Komitesi'nin temsil ettiğini ilan etmişlerdir. 40-50 bin müdinin temsilcisi olarak 2 bin civarındaki protestocunun 24 Temmuz'daki Cumhurbaşkanı ve Hükümet'i istifaya çağırın ve daha önce de 10 binden fazla katılımlı BMB Mitingi'nde 18 Temmuz'da haykırılmış olan bu sloganların ve bu sloganları haykıran vatandaşların örgütleri olarak 41 örgütün ve onların birliğinin temsilcisinin BMB Komitesi olmasının başka hiçbir siyasi anlamı yoktur. Cumhurbaşkanı kendisi bir sivil darbe hazırlamak istemiş olabilir, ama bizzat kendisinin de katkısıyla bugün Kuzey Kıbrıs'ta gerçek iktidar, toplumun, vatandaşların gerçek temsilcisi olarak BMB Komitesi oluşmuştur. Kimi niyet, kime kismet...

Kuzey Kıbrıs'ta vatandaşın gönüllü desteğine sahip sivil güç odağı BMB Komitesidir.

Vatandaşlar BMB Komitesi'ni gönüllü bir birliktelik olarak oluşturdu. Bu Memleket Bizim, Cumhurbaşkanı ve Hükümet istifa sloganlarıyla oluşturdu. Yani vatandaşların

kendilerini temsil etmeye yetkili ve görevli kıldığı tek kuruluş BMB Komitesidir. Bu şartlarda BMB Komitesi'nin vatandaşların çoğunluğuna karşı görevini yerine getirmesinin yolları nelerdir?

Bu görevi yerine getirmenin bir tek yolu vardır. Cumhurbaşkanı ve hükümetin istifasını sağlayıp BMB Komitesi'nin seçimleri kazanarak Cumhurbaşkanı ve hükümeti kendi saflarından çıkarması. Cumhurbaşkanı ve hükümet olması. İktidar olması. Başka türlü 41 örgütün, onların kitlelerinin ve temsilcilerinin talepleri olarak Cumhurbaşkanının istifasını, hükümetin istifasını ve Bu

Memleketin Bizim olmasını sağlamanın bir yolu yoktur. BMB Komitesi bunları başaramaz ise kendisini oluşturmuş olan örgütlere ve bu örgütlerin temsil ettiği kitlelere, yani Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların büyük çoğunluğuna karşı görevini yerine getirememiş olacaktır.

Açıktır ki BMB Komitesi'nin böylesi bir yönde çaba göstermesi ve hele hele de bu çabanın zafer kazanması ihtimali, - ki demokratik-barışçıl ortam korunduğu oranda bu zafer garantilidir, çünkü BMB Komitesi'nin ardında vatandaşların çoğunluğunun desteği vardır-, bu ihtimal şartlarında Türkiye ve onun Kuzey Kıbrıs'taki uzantılarının tavrı neler olacaktır? Kuzey Kıbrıs'ta bir BMB Komitesi iktidarı bu güçlerin kabullenebileceği bir gelişmemidir?

Bugünün Türkiye'sinde bu konuda kesin bir cevap vermek mümkün değildir. Yunanistan, "Kıbrıs Cumhuriyeti Hükümeti"yle ilişkilerini görünüşte de olsa bağımsızlık ilişkilerine dayandırabilmektedir. Türkiye'de de böylesi ilişki türüne sıcak bakacak burjuva güçler vardır. Ama sonuçta onların bu konudaki tavrını onlar belirlemek zorundadırlar.

Bizi doğrudan ilgilendiren, yöneticileri tarafından bağımsız ve demokratik bir devlet olarak var olduğu iddia edilen KKTC şartlarında, BMB Komitesi'nden vatandaşların Komite'den istediği demokratik isteklerini yerine getirmek için BMB Komitesi'nin ne tür bir çalışma içinde olması gerektiğidir.

Birinci olarak hükümetin istifasını sağlamak ve yerine BMB Komitesi'ni oluşturan örgütlerin önerdiği milletvekillerinin çoğunluğunu oluşturduğu bir parlemontoda bir BMB Komitesi hükümeti kurmaktır.

Cumhurbaşkanı Denktaş'ın Hükümeti devirip yerine bir teknokratlar hükümeti kurmayı planladığının iddia edildiği, Denktaş ve Ecevit'in başkanlık sisteminden dem vurduğu şartlarda bu sonucu elde etmek için en uygun yöntem UBP'nin sessiz desteğini de alarak hareket etmektir. TKP'nin de BMB Komitesi'ne katıldığı şartlarda BMB Komitesi UBP'ye erken seçim önermelidir. Ya UBP erken seçim tasarısının geçirilmesinde TKP ve CTP ile birlikte hareket eder ve böylece erken seçim yasası seçimlerin en erken bir zamanda yapılması için kabul edilir. Bu şartlarda UBP/TKP hükümeti seçime kadar sürdürülür, hatta gerekli görülürse CTP'de bu hükümete katılır. Böylesi bir gelişme üç aşağı beş yukarı DP'nin sonu olur. Ya da, UBP bu talebi kabullenmez ve TKP hükümetten istifa eder. Ve bu istifa TKP ve CTP'nin tüm milletvekillerinin milletvekilliğinden istifası ile tamamlanır. Bu şartlarda ortaya çıkacak durum BMB Komitesi ve onun parçaları olarak TKP ve CTP için hiç bir zarar taşınmayacaktır. Halbuki bu sonuç UBP'nin

sonu olabilir.

İkinci olarak Cumhurbaşkanı'nın istifasını sağlamak ve Cumhurbaşkanlığı için yeni bir erken seçimin ayarlanması daha zor bir aşama olarak görülebilir. Ama değildir. Herkesin malumu olduğu üzere, Cumhurbaşkanı Denktaş seçimlerin birinci aşamasında ülkedeki vatandaşların oyunun %33'ünü almıştır. Oyların %50.1'ini dahi alamamıştır. Seçimlerin ikinci aşaması da yapılmamış, dolayısıyla Cumhurbaşkanı Denktaş vatandaşların, en azından oy kullanan vatandaşların oylarının %50.1'ini alma yeteneğinde olduğunu ispatlamamıştır. Bu şartlarda

parlemontoda ki milletvekillerinin Cumhurbaşkanı Denktaş'ın Cumhurbaşkanları olarak kabullenmelerinin hiçbir hukuki, demokratik kurallara dayanan nedeni yoktur. UBP, TKP, CTP milletvekilleri bu basit olguları gözler önüne sererek Cumhurbaşkanı Denktaş'ın yetkisini tanımadıklarını ve yeni ve erken bir seçimin düzenlenmesini istiyebilirler ve

parlemonto olarak bu seçimi de düzenleyebilirler. Aynı meyanda Cumhurbaşkanı Denktaş'ın yeni ve erken bir Cumhurbaşkanlığı seçimini geciktirmek için hukuki yöntemler kullanma çabalarına parlemonto müsaade etmemelidir. Parlamenter düzenlerde, parlemontonun üstünde bir otorite yoktur. UBP buna yanaşmadığı şartlarda, ki bu erken seçim önerisiyle birlikte ele alınması gereken bir önermedir, yukarıda değindiğimiz sonuçlar yine ortaya çıkacaktır.

Bizim BMB Komitesi'ne önümüzdeki dönem için önerilerimiz bunlardır. Bu önerilere karşı TKP ve/veya UBP gelişmeleri yavaşlatma ve süreç içinde durdurma tavrını güderse, bizim önerimiz CTP milletvekillerinin tek başlarına milletvekilliklerinden çekilmeleridir. Bu önerilerin TKP ve UBP'ye iletilmesini tüm vatandaşlara duyurduktan sonra.

Bu yöndeki adımların atılabilmesi için açıktır ki bir elzem gereklilik vardır, o da BMB Komitesi'ne gönüllü olarak katılmış tüm örgütlerin, siyasi partiler dahil tüm örgütlerin, BMB Komitesinin kararlarına uymasidir. Bu meyanda TKP ve CTP'nin milletvekillerinin de bu kararlara uymasidir. O zaman da, daha şimdiden, CTP'nin ve yakın bir süreçte TKP'nin milletvekilleri parlemontoda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar konusunda kendi partilerinin tavırlarına göre değil, BMB Komitesi'nin kararlarına göre hareket etmelidirler. Yani BMB Komitesi tüm örgütlerin merkezi örgütü, otoritesine uyulan merkezi örgütü haline gelmelidir.

Tüm bu önerilerimiz CTP (ve BMB Komitesi'ne katıldığı oranda TKP) tarafından reddedilirse ne olacaktır. O zaman BMB Komitesi vatandaşların kendilerinden talep ettiği şeyleri, Cumhurbaşkanı ve Hükümetin istifası üzerinden Bu Memleketin Bizim olmasını demokratik yollardan sağlama olanağını yitirecektir.

Tabii ki biz yukarıdaki önerinin mutlak uyulması gereken bir öneri olduğundan hareket etmiyoruz. CTP ve TKP'li arkadaşlar ve diğer sendika ve örgütlerden arkadaşlar daha iyi ve ama sonuç alıcı, yani hükümeti ve Cumhurbaşkanı'nı BMB Komitesi'nin kazanacağı bir erken seçim üzerinden yeniden seçmeyi mümkün kılacak başka önerilerle gelirler. O da eminiz ele alınır ve yerinde ise yukarıdaki öneriler yerine onlar kabul görür.

BMB Komitesi'nin üyesi tüm örgütlere, bu örgütlerin kitle ve yöneticilerine ve BMB Komitesi'ne başarılar dileriz.

Bu Memleket, BMB Komitesi sayesinde Bizim Olacak!

Yaşasın Birleşik Cephe Hükümeti!

Yaşasın Anti-Emperyalist Kıbrıs!

26 YIL GİBİ 1 AY

"BU MEMLEKET BİZİM,
BİZ YÖNETECEĞİZ!"

TAKSİMCİ VE ŞOVENİST “EĞİTİMLE BİR ÖMÜR”

(Geçen sayıdan devam)

Ve bu çerçevede, Federasyonun “Halk Eğitim Merkezi”, 14 Mart 1959 tarihli ilk genelgesi ile Ada çapındaki örgütlenme programlarını “Halk Eğitimi” görünümü altında başlatmış oluyordu.

“Federasyon, yıllarca süren ulusal herşeyin yasaklanmasından kaynaklanan kırıklığın verdiği ivme ile Anavatandan Atatürk büstleri ve resimleri getirmek, Milli Bayramları gerektiği gibi törenlerle kutlamak, okullarda folklor eğitimini teşvik etmek, Türkiye’den folklor ekipleri ve Mehter Takımı’nı davet etmek gibi atılımlarla Türk toplumun moralini yükseltme çabasını da sürdürüyordu.” (s.129)

“Federasyonun, burada söz etmeden geçemeyeceğim çok önemli kültürel bir etkinliği de Kıbrıs’taki köy isimlerinin Türkçeleştirilmesinde gösterdiği inisiyatif idi. (s.151)

Dr.Hüsnü Feridun’un 17 Mayıs 1959’a kadar sürecek olan müfettişlik dönemi ardından, Türk Maarif Müdürlüğü dönemi başlar. “Mayıs 1959’da, Dr.Küçük’le işbirliği içinde yeni bir Türk Maarif Encümeni atanmış ve Kıbrıslı Türk Eğitiminin tüm sorumluluğunu yüklenmişti. Adadaki iki büyük toplumun eğitimi için yukarıda alındığı anlatılan önlemler, Kıbrıslı Rum eğitimi ve Kıbrıslı Türk Eğitimi için 1959’da yayınlanan iki “Geçici Düzenleme, 1959” yasalarıyla yasal hale getirilmişti.” (s.155) “

TC’DEN İTHAL İLKOKUL MÜFREDATI

İngiliz Maarif Müdürü Mr.Lightbody’nin hazırladığı Ağustos 1959 tarihli “Maarif Dairesi Raporu”na göre, 15.355 öğrencinin devam ettiği “Türk ilkokullarında okutulacak yeni bir müfredatı hazırlamak için oluşturulan yeni komitenin çalışmaları sonucu, Türkiye ilkokul müfredatı, Kıbrıs şartlarına uygunlaştırılarak, bir raporla önerilmiştir. Bu çalışmalar Haziran 1959’da tamamlanmıştır. Türkiye müfredatından en önemli farklılık, ilkokullarda okutulmakta olan İngilizce’nin kaldırılmaması oldu... Aralık 1958 ile Nisan 1959 arasında Ankara’dan yedi uzman Kıbrıs’a gelmişler ve eğitim sistemini tanıyarak Kıbrıs otoritelerine, gelecekte Türk Maarifinde yeniden yapılanma için yardımcı olacak raporlar hazırlamakla meşgul olmuşlardır.” (s.157-158)

“100 Türk ilkokul öğretmenini, Ankara Milli Eğitim Bakanlığının gönderdiği uzmanların yürüttüğü mesleki eğitim kurslarına katılmıştır. Kursların esas amacı ise, 1 Eylül 1959’dan başlayarak, ilkokullarda uygulanacak yeni müfredat programı hakkında öğretmenleri aydınlatıp öğretime hazırlamaktır.” (s.159)

“FEDERASYON”UN ADI ANILMADAN...

“Şubat 1959’da Londra Andlaşmasının taraflarca imzalanmasından sonra Kıbrıs’taki iki toplumun kendi eğitim hizmetlerini devralmaları için hazırlıklar hızlandırılmıştı. İngiliz Koloni İdaresi yasal alt yapıyı sağlayacak yasal değişiklikleri, iki toplumun liderleri ile ayrı ayrı görüşmelerle yapma gayreti içinde idi.

Rum toplumu liderliği hâlâ bir Kıbrıs Türk Eğitim Bakanlığı kurulacağı ve Rum Bakan idaresinde bir Türk Azınlığı Eğitim Ünitesi hayaliyle zorluk çıkarıyor, tam yetkili ayrı bir Rum Maarif Maarif Encümeni kurulmasına itiraz etmekte direniyordu.

Türk tarafından ise biz, eğitimde özerkliği şevkle özlemiş buna Federasyonun çatısı altında son iki yıl boyunca hazırlanmış ve Anavatanimizin da yardımlarıyla geleceğin Türk Cemaat Meclisinin temelini atmıştı bile! Yukarıda aktarmış olduğum, İngiliz Maarif Müdürünün raporunda da federasyonun Türk Maarifinde gerçekleştirmiş olduğu yeniliklerin “Federasyon”un adı anılmadan nasıl sıralanmış olduğunu gördünüz!

Liderlerimiz, geleceğin Cumhurbaşkanı Yardımcısı Dr.Fazıl Küçük ve yine geleceğin Cemaat Meclisi Başkanı, Federasyon Başkanı Rauf Denктаş, İngiliz yetkililerle bilinçli ve tutarlı görüşmeler yapıyor, eğitimde özerkliği doğru hızla sonuç alınıyordu.” (s.162-163)

BAYRAK TÖRENLERİ, MİLLİ GÜN KUTLAMALARI...

Şubat 1959’da, yani Maarif Dairesi’nin Kıbrıs Türk toplumuna resmen devredilmesinden üç ay önce, Hüsnü Bey tarafından Federasyon Başkanlığına verilen raporda, yine milli günlerle ilgili şu bölüm var:

“19 Mayıs 1958’de ilk defa olarak -Federasyon’un yaptığı yerinde teşebbüslerle- ilkokullar tatil edilmişti. Bu yıl ise, Türk Maarif İdaresi kurulduktan sonra 9 Ekim’de toplanan Türk Maarif Encümeni 29 Ekim için aynı kararı vermiş ve diğer milli günler için de hükümet makamları nezdinde teşebbüse geçmiş bulunmaktadır.” (s.166)

Kıbrıs Türk liderliği tarafından önerilen ve 18 Mayıs 1959’dan itibaren de Türk Maarif İdarecisi olarak atanan Dr.Hüsnü Feridun’un başkanlığından ilk toplantısını 9 Haziran 1959 günü yapan yeni Türk Maarif Encümeni’nin aldığı kararlar arasında şu da vardı:

“Okullarda Cumartesi günü son dersten sonra ve Pazartesi günü sabah Bayrak törenleri yapılması ve okullara nizamli bir şekilde Bayrak çekilmesi.” (s.180)

Hüsnü Bey’in milliyetçiliği yanında bir başka özelliği de antikomünist olması. O nedenle, Amerikan Hükümeti’nin davetlisi olarak 28 Temmuz-15 Ağustos 1960 tarihlerinde Hawaii Adalarında milletlerarası bir maarif seminerine katılmıştı. “Konu, ‘East-West Conference’ adı altında, Hawaii Adalarının doğu ile batının birleştiği yer olması varsayımıyla, İkinci Dünya Savaşından sonra özgürlüğe kavuşmuş yeni devletlerin eğitim sorumlularını komünizme karşı uyarmaktı...Cumhuriyetin ilan edildiği 16 Ağustos 1960 tarihinde Adaya dönmüş bulunuyordum.” (s.214)

İCAT EDİLEN YENİ MİLLİ GÜNLERE TEPKİ

Kıbrıs Türk liderliği, Kıbrıs Cumhuriyeti’nin kurulmasından sonra da, ulusal duyguları kıskırtmak ve toplumlararası nefreti ayakta tutmak için yeni “milli günler” icat ediyordu. Örneğin 18 Mayıs 1960 tarihinde bütün köy ilkokulları başöğretmenlerine Türk Maarif Müdürü Hüsnü Feridun tarafından gönderilen bir talimatta, “7 Haziran Şehitler Gününde, 1958’de aynı tarihte başlayan Cemaatler arası çarpışmalarda davamız uğrunda şehit düşenler için bütün köy ve kasabalarda anma törenleri hazırlanması” istenmekteydi (s.210)

Aynı şekilde, 30 Aralık 1960 tarihli “Türk Maarif Bülteni”nde başöğretmenlere hitaben yayımlanan bir duyuruda, İngiltere’nin taksim politikasından vazgeçtiği haberinin ortaya atılması üzerine 27/28 Ocak’ta yapılan gösterilerde ölenlerin anısına, 28 Ocak Milli Matem Günü ilan edilmiş ve “o gün bütün köy ve kasabalardaki okullarda anma törenleri hazırlanması ve bayrakların yarıya indirilmesi” talimatı verilmişti. (s.241-242) Aynı bültende yer alan “İlkokullarda Milli Eğitimin Gayeleri” adlı yazıda, “öğrencilerimizin milli duygularının geliştirilmesinin daha sistemli ve esash bir şekilde yapılması için Türkiye ilkokulları müfredat programının 3’üncü sayfasında belirtilen “İlkokulun Eğitim ve Öğretim İlkeleri”nin dikkatlice gözden geçirilip, gereğince hareket edilmesi ve bilhassa;

1. Milli marş ve şiirlerle kahramanlık menkıbelerinin öğretilmesi,

2. İlkokullarda sabahları derse başlamadan önce “Türk Çocuğunun Andı”nın okutulması” ve “Pazartesi günleri sabahleyin dersten önce ve Cumartesi günü son dersten sonra bütün talebenin iştirakiyle Bayrak Töreni yapılması ve resmi tatil günlerinde okullara bayrak çekilmesi önemle rica olunmaktaydı.”(s.245)

Türk Cemaat Meclisi Başkanı Rauf Denктаş da, 28 Ocak Anma Günü törenlerinde öğrencilere ve halka okunmak üzere caf-caflı bir beyanat neşretmişti. (s.260-262)

Zaten o 1961-1962 ders yılına başlarken “ülküci öğretmenler”e hitaben yayımladığı mesajda da, “Neye Kıbrıslılık nosyonunu yaratmıyorsunuz” diyenlere karşı bayrak açmış ve “Anayasanın kabul ettiği ayrı cemaat statümüz” üzerinde ısrar etmesinin “müfrit ve Taksime

giden yol” diye tanımlanmasından hoşnuttu. (s.423-433)

Türk Cemaat Meclisi’nin kabul ettiği “Resmi Tatil Günleri ve Anma Günleri Kanunu”nda da 28 Ocak ve 7 Haziran’ın 9 Eylül-Fetih Günü ile birlikte anılması öngörülmekteydi.

(Zamanın TC Kıbrıs Büyükelçisi Emin Dirvana’nın bu uydurma milli günler ve Türk bayrağının yarıya indirilmesi talepleri ile ilgili olumsuz görüşleri ve Rauf Denктаş’la olan tartışmaları için bkz. A. An, Kıbrıs’ta Fırtınalı Yıllar 1942-1962, Lefkoşa, 1996, s.168-169)

“TÜRKİYE’NİN BAŞINI BELÂYA SOKMASINLAR!”

Dr.Hüsnü Feridun, aynı dönemde TC Lefkoşa Büyükelçiliği’nde Kültür Ateşesi olarak çalışan Emin Soysal’la ilgili olarak şu ilginç anısını aktarmaktadır:

“(Toplumlara arası çarpışmaların başladığı 21 Aralık 1963) gününün gecesi Dr.Küçük’ün evinde toplantı var. Mücahitler göreve çağrılmış. Dr.Küçük, Denктаş bey, T.M.T. Başkanı ve diğer ilgililer bir odada toplantı halinde. Biz, bir grup görevli, çıkacak emirleri bekliyoruz. TC Büyükelçiliğinden bana bir haber ulaştırılıyor: “Çabuk gel; Kültür Ateşesi Emin Soysal bey seninle konuşacak” deniyor.

Denктаş beye duyurdum. “Git bakalım ne istiyor” dedi. Hemen gittim. Söyleyeceği şu imiş:

“Denктаş beye söyle. Akıllarını başlarına alıp temkinli davranınlar; Türkiye’nin başını belâya sokmasınlar.”

Ben, “Aman Hocam, Rumlar şöyle yapıyor” diye konuşmaya başlayınca, “Sen git, bu mesajı ilet, karışma” dedi.”

Hüsnü Feridun, bir süre sonra Elçilikte Emin Soysal’a rastladığı zaman onun yüzünün asık olduğunu ve kendisine ne olduğunu sorduğu zaman, ağlamaklı bir sesle aldığı yanıtı aktararak şunları yazmaktaydı:

“Yok be oğlum. Yoharıda bir herif var, gaşlarını Atatürk gibi tumar ediyor da gendini bir b-k zannediyor!” dedi.

Belli ki mesajlarını vermeye devam edince, gür kaşlı TMT Komutanımızdan zilgıtı yemişti! O günden sonra mesajları kesilmiş oldu! Zaten, birkaç ay sonra da Ada’dan ayrılmıştı.” (s.436-437)

Bu ilginç anı, o günlerde TMT’yi, TC Büyükelçiliğinin üst katındaki karargâhından yöneten Kenan Coygun hakkında da bir fikir vermektedir.

“MAARİFİN KÖKÜNDEN SARSILMASI O ZAMAN BAŞLAMISTİP”

“Eğitimle bir ömür”ün yazarı Dr.Hüsnü Feridun ile ilgili bir anıyı aktararak, o günlerin havasını yansıtmak ve değerlendirmelerimizi bitirmek istiyoruz.

Emekli ilkokul öğretmeni ve tüccar Sıtkı Dersev, Neriman Cahit ile yaptığı bir söyleşide 1957 yılında Galatya’da 1. sınıf başöğretmen iken, ayaklarında romatizma rahatsızlığının başgöstermesi üzerine İstanbul’a tedaviye gittiğini ve tedavisinin sürdürülmesi için Lefkoşa’ya naklini istediğinden söz ederek, şöyle demekteydi:

“İşi ciddiye almadılar ilkin. Lefkoşa’ya gelmek için bir bahane saydılar. Sonra Fuat Sami anlayış gösterdi. Küçük Kaymaklı İlkokulu çok büyüktü. İkiye ayırarak, beni Küçük Kaymaklı’ya getirdiler. Küçük Kaymaklı’nın diğer müdürü ise Konedralı Necati Bey’di. İşte tam bu yıllarda Maarif Dairesinde işler bozuldu. Fuat Sami’yi yediler. O vazgeçti. Devir Celal Hordan devri. Onu da söyleyim. Türk Maarif Encümen Başkanı olarak Hüsnü Feridun başladı işe. Bunlar Küçük Kaymaklı Mektebini ikiye ayırmaktan vaz geçtiler. Bizim müdürlük havada kaldı. Ben de boş oturacağıma sınıf aldım, ama statüm ve maaşım başöğretmen olarak.

(devamı sayfa 10’da)

TARİH ÜZERİNE

Bir ülkede tarih eğitiminin nasıl örgütlenmesi gerektiği üzerine konuşurken, herşeyden önce tarih biliminin içeriği konusunda açık fikirlere sahip olmak gereklidir.

Bir zamanlar Tarih denildiğinde sadece insanlık tarihi anlaşılırdı. Bu tarih anlayışı da krallar vb. büyük adamların yaptıkları işlerle, kazandıkları zaferlerle vb. kısıtlanırdı. Halbuki bugün, daha doğrusu 19. Yüzyılın sonlarından beri sadece insan toplumlarının değil ama aynı zamanda tabiatın ve insan düşüncesinin de bir tarihi olduğu, yani her şeyin bir geçmişi ve geleceği olduğu, herşeyin sürekli bir değişim, gelişim içinde olduğu

bilinmektedir. Bu nedenledir ki, tüm bilim alanlarında ve aynı zamanda teknolojiye tarih sürekli ele alınan bir konudur. Mesela felsefe tarihi, matematik tarihi, teknoloji tarihi, evrenin tarihi (büyük patlama) vb. Artık tarihi olmayan, bir geçmişi olmayan, değişiklikler, gelişmeler içeren bir geçmişi olmayan hiçbir şey yoktur. Her şeyin bir geçmişi ve geleceği var. Herşey sürekli bir hareket, sürekli bir değişim içinde. Herşey, tarihin konusu.

Tabii ki hala daha Tarih dediğimizde insanlık tarihi anlaşılır. Tarih biliminden insanlık tarihi bilimi anlaşılır. O zamanda Tarih biliminin konusunu insan toplumunun oluşturduğu, onun

geçmişinin oluşturduğu açıktır. Ama bu geçmişin ele alınışında sorunlar vardır. Bu tarih nasıl bir düzene konacaktır, nasıl olacakata anlşılır kılınacaktır. Olaylar şu veya bu kralın, şu veya bu büyük adamın şu veya bu eylemlerinin kronolojik bir sıralanışı olarak ele alındığında toplumun geçmişi, yani tarih ve dolayısıyla da toplumun bugünü ve geleceği anlaşılabilir mi? Tarih bir bilim haline gelebilir mi?

Tabii ki hayır.

Tarih, yazılı tarih olarak ele alındığında sınıflar mücadelesinin tarihidir. Sınıf mücadelesidir. Tarihdeki, toplumun geçmişindeki olayları anlayabilmek için tarihin bu şekilde ele alınması gereklidir, başka türlü tarih belirli bir düzene konamaz, tarihdeki gelişmeler anlaşılır kılınamaz, insanlık toplumunun hareketinde, geçmiş ve bugünde, dolayısıyla da geleceğinde uymakta olduğu ve uyacağı hareket kanunları bilinemez. İyi ama bilim tamı tamına da ele alınan konunun hareket kanunlarını, tarih söz konusu olduğunda da toplumun hareket kanunlarını tespit etmekten, bulmaktan ibarettir.

Tarihi bir bilim haline getiren kişinin adı Karl Marktır. Bu bilimin adı Tarihi materyalizmdin. Tarihi bilim haline getiren temel ve basit belirlemede şundan ibarettir: tüm tarih, sınıflar ortaya çıktığından beri, sınıf mücadelesi tarihidir.

İşte Ahmet An yoldaş tarih eğitimi üzerine yazdığı yazılarında bu basit olguları gözden kaçırmış, ulusların, burjuva

ulusların sınıflı bir toplum olduğunu, burjuva ulusların tarihinin genel bir ulusal taruh değil, proleterya ile burjuvazinin mücadelesinin tarihi olduğunu gözden kaçırmıştır.

Fakat Ahmet An yoldaşın, Komünist Manifestodan 150 yıl sonra böylesine bir hata yapmaya hakkı yoktur.

Bu hatanın genel legal dille yazımı, genel burjuva eğitimini konu edinen bir yazı çerçevesinde edilmiş olması da onun bu hatasını pek gidermiyor. Çünkü yazısını yazdığı gazete pek çok konuda ezop dili kullanmaya ihtiyaç duymayan bir gazetedir. Yoldaşın tarih Kıbrısta nasıl eğitilmeli konusunda daha detaylı ve daha tutarlı yazma yeteneği olduğunu bilmekteyiz. O halde öyle yazmalıdır. Gençlerimizi doğru eğitmelidir. Burjuvazi bizi kısıtlarsa, ki Cumhurbaşkanı Denktaş ve GKK Komutanı böylesi hazırlıklar içindedir, o zaman daha dolaylı yazmanın yollarına kafa yorabiliriz. Ama şu anda buna ihtiyacımız yoktur. Burjuvazi istediğimiz gibi yazma özgürlüğümüze daha bir sınırlama getirme ihtiyacı duymamaktadır. O halde bizde kendimizi kendimiz kısıtlamayalım lütfen.

Tarih, sınıf mücadelesi tarihidir A. An yoldaş. Eğitimi ancak bu temelde bilimsel ve enternasyonalist, burjuva milliyetçiliğe karşı tutarlı bir panzehir olabilir.

Yoldaşlara ve bilhassa A. An yoldaşa, Kıbrıs'ın özgürlüğü ve tüm Dünya proleteryasının kurtuluşu yolundaki mücadelelerinde başarılar dileriz.

TAKSİMCİ VE ŞOVENİST “EĞİTİMLE BİR ÖMÜR”

(9. sayfadan)

Maarif Dairesi'ndeki bu el değişikliğinden sonra, hatır işleri, birçok kıdemli öğretmene baskı arttı. Peyderpey adamlarını yerleştirmek içindi bunlar. Bu yüzden vakitsiz istifalar arttı. Ve bu ucuz alış-veriş maarifin standardının müthiş düşmesine sebep oldu. “Gündüz külahlı, gece silahlı” deyimi de o günlerden kalmadır.

O intikal devresinde, Türk Maarif Encümeni başkanı olarak mektup imzalarken, Hüsnü Feridun, Türk Maarif Müdürü olarak sandalyeye oturdu ve maarifin kökünden sarsılması devri de bu şekilde başladı.

8 Mayıs 1959'da Fuat Sami imzasıyla Küçük Kaymaklı'ya tayinim 17.7.1959'da, Fuat Sami'nin sandalyesine oturan Hüsnü Feridun tarafından tanınmıyordu. Diğer Müdürün emekliliği geldiği halde, isteği üzere 59/60 ders yılı sonuna kadar çalışması uzatılıyor, benim tayinimin ise iptal edildiği bildiriliyordu.”

Sıtkı Dersev, devamla, kendisinin Öğretmenler Cemiyeti içindeki muhalif kanadın başını çekenlerden biri olduğunu ve kendisinin Küçük Kaymaklı'ya müdür olarak gitmesinin hazmedilmediğini söylemekte ve şunları demekteydi:

“16 Ağustos 1959'da, kendi, aralarında gizlice yaptıkları bir komployla akşamleyin Küçük Kaymaklı Spor Kulübü toplantısına gittiğimde otomobilin arkasına saklanmış birkaç kişi, benimle konuşarak istediklerini söyleyerek, daha tenha bir yere gitmemi söylediler. Gidince de öğretmenlikten istifa etmem için bana baskı yapıp bir kağıt uzatıldılar.

- Kimlerdi bunlar, teşkilat adamı falan mı?

Tanıdım kendilerini, ama şimdi geldi-geçti, isim vermiyeyim.

-Niçin yapıyorlardı bunları? Sizin öğretmenlikten istifanız onlara ne çıkar sağlayacaktı?

Aklı kesen, liyakatlı, daha akıllı adam istemezlerdi. Böyle adamları iş başından uzaklaştırmak için her baskıyı yapıyorlardı.

- Peki, sonra ne oldu?

Bana istifamı yazmak için uzattıkları kağıtlar, bizim mektebin başlıklı kağıtlarıydı. Demek ki, başöğretmen ve Maarif Müdürü'nün de haberi vardı.

Kağıtları görünce derin bir nefes aldım. Yakayı ele vermiş olacaktı. Akılları kesmiyordu ki, aleyhlerine delil olacak olan şeyi kendi elleriyle hazırlamışlardı.” (Ortam, “İlkokul öğretmenliğinden ticarete uzayan bir çizgi” başlıklı yazı dizisi-6, 21 Haziran 1993)

KEŞMEKEŞİN SORUMLULARI ÖZELEŞTİRİLERİNİ YAPMALI

Aynı Dr.Hüsnü Feridun, kapalı dönem sona erdikten sonra, kapağı Beyrut'a atabilmiş ve işbirlikçisi Rauf Denktaş'a hitaben kaleme aldığı 5.12.1970 tarihli raporunda, birlikte oluşturdukları ortamla ilgili olarak daha gerçekçi bir değerlendirmede bulunabilmişti:

“Yirmi yıldan beri dertleriyle yoğurulduğum Maarifimizin durumu, 1964 yılından beri içine düştüğümüz keşmekeşin neticesi, benim için büyük azap ve endişe kaynağı olacak derecede hızla kötüleşmekte idi. Türk Cemaat Meclisi'nin tesirsiz hale geldiği günden itibaren Maarifin Müdürünün yetkilerinin birer birer alınarak, yeni yeni ve safha safha ortaya çıkan şahıs, makam veya komitelere verilmesi ve bu mevkide sadece adı ve sorumlulukları ile bir başkâtip durumunda çalışmak mecburiyeti beni, bağlanan el ve kolumu çözecek makamı Kıbrıs dışında aramaya sevk etti...” (s.620)

“Olağanüstü durum şartları, mücahitlerimize ve kız öğrencilere verilen sınırsız bursların yarattığı bugünkü münevver enflasyonu ve “işe adam yerine, adama iş bulma” durumuna düşüşümüz, her türlü plânlama tedbirini ta başından baltalayacak mahiyettedir. Başka memleketlerde bir tedbir olarak tevessül edilen münevver eleman ihracı, bizim adadaki varlığımız için ölüm-kalım mertebesinde tehlikelerle doludur.” (s.622)

Dr.Hüsnü Feridun kitabının giriş yazısında, şöyle yazıyor, ama günahlarını affettiremiyor:

“Emekli olduğum 1989 yılından beri de KKTC Cumhurbaşkanlığında Eğitim ve Kültür Özel Danışmanlığı yapmaktayım. Ancak, bu devrelere ait eğitim anılarımı yazmanın kimse için yararlı veya ilginç olacağına inanmıyorum. Sırf yazmış olmak için yazmayı da gereksiz buluyorum.”

BİZCE BİR ÖNEMİ YOK

**Yağan yağmur,
Tereddüt etmeden
Her iki yakaya da düşüyorsa;**

**Esen rüzgar,
Güneyden topladığı serinliği
Kuzeydekilere getiriyorsa;**

**Doğan güneş,
Her iki yakanın
Kara gözlü bebelerinin
Ak alınlarında ışıyorsa;**

**Kayan yıldız'a bakıp
Gökyüzüne doğru, aynı dilekler
Yüksek sesle haykırıyorsa;**

**Güneyde çorapsız kalıp,
Kuzeyde ayaklarımız üşüyorsa;**

**Ve,
Kuzeyde ekinlere sallanan ORAK,
Güneyde demir döven ÇEKİÇ'e
sevdalıysa;**

**Soruyoruz o zaman size,
Küçük ada'nın dev(!)adamları:
Çizdiğiniz bu sınırın ne önemi var...**

ZaZa

23.07.2000

Basın Açıklaması

Değerli arkadaşlar,

24 Temmuz 2000 sabahı, Kuzey Kıbrıs'taki bankaların iflası nedeniyle, biriktirdikleri tüm kazançlarına Türkiye ve Kıbrıslı Türk banker-mafya burjuvazisi tarafından el konulan mudiler KKTC parlamentosunu işgal etmiş, paralarını bu bankalara yatırmalarını tavsiye eden Cumhurbaşkanı Denktaş ve Başbakan Eroğlu'nun istifasını talep etmişlerdir. Toplam 200,000 nüfuslu bir ülkede 30-40,000 kişiyi temsil eden bu halk topluluğuna Türkiye Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı yönetimindeki polis gücü saldırmış, sonuçta parlamento darmadağın olurken 10 protestocu yaralanmış, 30 protestocu ise tutuklanmıştır. Tutuklular arasında mudilerin temsilcilerine bulunmaktadır. Tutuklanmaktan kaçabilen mudi temsilcileri ise polisten gizlenmek için yer kaçak konumdadır.

18 Temmuz 2000 akşamı 10,000 den fazla Kıbrıslının katılımıyla yapılan **Bu Memleket Bizim Mitingi**'ni örgütleyen YBH ve CTP gibi siyasi partilerin ve Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'in de içinde yer aldığı 35 örgütten oluşan komite şu anda mudilerin ortak örgütlenmesiyle birleşmiş durumdadır ve Komite polis karakollarında tutsak olan mudilerin kurtarılması için uğraşmaktadır.

Denktaş'ın 24 Temmuz görüşmeleri için Cenevre'de bulunduğu bu günlerde ortaya çıkan bu gelişme daha önceki gelişmelerle birlikte alınmalıdır. Siz iki hafta önceki polis KKTC iç işleri bakanlığına bağlanması için Hükümet ortaklarından TKP'nin Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Mustafa Akıncı ile Tuğgeneral Özeyranlı arasında süren tartışma, buna müteakip Bu Memleket Bizim Mitingiyle Tuğgeneralin büyük bir kitle tarafından protestosu, tuğgeneralin polisinin Avrupa Gazetesi sahibi ve cumhurbaşkanı adaylarından Ş. Levent'i ve 6 Avrupa yazar ve fotoğrafçısını casus adlandırmasıyla tutuklayıp delil yetersizliğinden serbest bırakmaya zorlanması ve bu günkü olay biri biri ardına gelişmiştir. Kitlelerin talebi en sonunda bugünkü protestoda siyasi bir açıklık kazanmıştır; Kuzey Kıbrıs'ta halkın yaşamını bir cehennem yaşamına çeviren Kıbrıslı ve Türkiye Türk burjuvazisinin hükümeti ve Cumhurbaşkanı istifa etmelidir.

Toplumun hemen hemen tümünü temsil eden kitlelerin talebi işte budur; Cumhurbaşkanı ve hükümet istifa. Bu memleket bizim.

Şu anda mudilerin temsilcilerinin de bir parçası haline geldiği 36 örgütün temsilcilerinin oluşturduğu komitenin önünde bir tek seçenek vardır. Kitlelerin sesine kulak vermek ve kitlelerin tek gerçek ve demokratik temsilcisi olarak iktidara el koymak.

Eğer komite iktidara el koymazsa Tuğgeneral Özeyranlı'nın yönetimindeki Kuzey Kıbrıs'ın askeri gücü ilan edilen Güvenlik Kuvvetleri ve polis devreye sokularak tüm demokratik güçlere karşı bir saldırı başlatılması için tüm zemin hazırlanmıştır. Tuğgeneral Özeyranlı ve Cumhurbaşkanı Denktaş tamı tanımına da bunun hazırlığı içindeydiler. Böylece Kuzey Kıbrıs'ta Denktaş aleyhtarı ses çıkmayacaktır. Böylece Kuzey Kıbrıs sözde kendi iç güvenlik güçlerinin bir darbesiyle, o da toplumun güvenliğini sağlama bahanesiyle bir darbeye karşı karşıya kalacaktır. Bunun tek alternatifi darbecilerin darbesine müsaade etmeden Komitenin iktidara el koyması ve Birleşik Cephe programını hayata geçirmesidir.

Komite TKP'yi de komiteye katılmaya davet etmelidir. İktidara ortak olmaya davet etmelidir.

Komite Tuğgeneral Özeyranlı'yı görevinden almalı, Güvenlik Kuvvetlerinin başına Komiteden askerliğini yapmış bir arkadaşı, polisin başına ise eğer TKP katılırsa M. Akıncı'yı, katılmazsa CTP'li eski bakanlardan birisini yerleştirmelidir. Tuğgeneral Özeyranlı görevden

alınmasını kabullenmezse tutuklanmalıdır. Yapılan görev değişikliğini kabul etmeyen tüm GK subay ve askerleri ve rütbeli-rütbesiz polisler tutuklanmalıdır. Komite geçici cumhurbaşkanı olarak M.A. Talat yoldaşı seçmeli, Denktaş'a görevden alındığını bildirip Cenevre'deki görüşmelere Talat yoldaşı göndermelidir. Görüşmelerde anında Federasyon üzerinde anlaşılmalı ve Kıbrıs'taki tüm yabancı askerlerin, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere askerlerinin Kıbrıs'ı terk etmeleri karar altına alınmalıdır. Bu amaçla Klerides'in temsilciliği reddedilip AKEL başkanının temsilciliği talep edilmelidir.

Komite Kuzey Kıbrıs'taki tüm büyük mülkiyete, toprak dahil el koymalı ve güneyde de aynısının yapılmasını talep etmelidir.

Yoğurttan dönenin kaşığı kırılır.

Bu işin başka alternatifi yoktur.

Komite iktidara el koymayı reddederse, gelişmelerin sorumluluğunu da üstlenmek zorunda kalacaktır.

Güney Kıbrıslı, Türkiye, Yunanistanlı ve İngiltereli tüm devrimcileri Kuzey Kıbrıs'taki sınıf mücadelesine destek olmaya, küçük-küçük Kıbrıs'ın Türkiye, Yunanistan ve İngiltere tarafından ve Kıbrıs'taki aşırı milliyetçi güçler tarafından terörize edilip insanların katledilmesine seyirci kalmamaya çağırıyoruz.

Burjuvazi Kuzey Kıbrıs'ın işçi ve emekçilerini, tüm yurtseverlerini hazır olmadıkları bir kavgaya davet etmektedir. Bu kavgadan kaçış imkansızdır. Napolyon'un mantığıyla hareket etmek, hele bir kavgaya girebil kimin galip geleceğini görürüz demek zorundayız.

Son Gelişmeler

Aldığımız son habere göre KKTC'de son gelişmeler şunlardır:

KKTC'deki tüm Sendikaların Başkanları ve Sekreterleri ve Yurtsever Birlik Hareketinin Genel Başkanı **tutuklanmışlardır!**

Sebepler olarak bugün sabah Parlamento içinde ve dışında gelişen olaylara katılmaları verilmiştir. Tüm bunlar Kıbrıs Halkı karşı hazırlanmakta olan provokasyon ve muhtemel bir Askeri veya Sivil **Darbe** hareketinin belirtileridir! Tüm bu gelişmeleri şiddetle protesto ediyoruz ve tutuklanan Sendikacıların ve YBH Genel Başkanının serbest bırakılmalarını talep ediyoruz!

Yarın için sendikalar eğer tutuklanan yöneticiler bırakılmazsa protesto eylemlerine hazırlanmaktadırlar. Onların bu barışçıl eylemlerini de provoke edilmesi, saldırıya uğraması ve böylece daha pek çok Demokrat ve Yurtseverin tutuklanma ihtimali vardır!

**Tüm Dünya Kamuoyunun Dikkatine sunarız!
Tüm Dünya Kamuoyuna KKTC
Hükümeti'ni Cumhurbaşkanlığı'nı
ve Türkiye bir Komutanın
Yönettiği Polis Örgütü'nü
PROTESTO Etmeye Çağırıyoruz!**

**Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek
-Londra Bürosu**

24 Temmuz 2000

"BU MEMLEKET BİZİM MITİNGİ" ÖRGÜTLEME KOMİTESİNE MESAJ

DEĞERLİ ARKADAŞLAR:

Sizler nezdinde bu şanlı mitingin düzenlenmesinde şu veya bu şekilde katkıda bulunmuş olan tüm örgüt ve kişileri sevgi ve saygıyla kucaklarız.

Bu miting dostu düşmana bir elin nesi var, iki elin sesi var dedikimizi ve diyeceğimizi göstermiştir. Birlikten kuvvet doğacağını bildiğimizi göstermiştir. Aynı cephelerde aynı aynı kavgalar verenlerin, vermek zorunda olanların aynı zamanda bir tek cephede, birleşik cephede kavga verebileceğini, vermek zorunda olduğunu göstermiştir. Bugün Kıbrıs'ın emperyalist baskılara karşı hep birlikte, bir tek cephede bir araya geldiği ilk gündür. Ama son gün olmayacaktır. Emperyalist dayatmalara karşı bu gün oluşturduğunuz bu birlik, emperyalizmin son kalıntıları dahil Kıbrıs'tan atılınca kadar sürmek zorundadır, o halde sürecektir.

Bu mitingi örgütleyen kişi ve örgütler, bu mitinge katılan kişi ve örgütler çok büyük siyasi hedeflere sahip olmak istemeyebilirler. Siyasetle uğraşmak bile istemeyebilirler. Gel gelelim bu memleketin bizim olmasını garanti altına almanın tek yolu işte tamı tamına bu mitingi düzenleyen, kendi çıkarlarına değil Kıbrıs'ın çıkarına gönül vermiş olan sizlerin hükümet olmasıyla, sizlerin oluşumuna ilk ve ciddi adımı attığı bu emperyalizm karşıtı birleşik cephenin hükümet oluşturmasıyla mümkündür.

Bu mitingde el ele vererek yeni bir hükümet oluşturma kararı almaya, bu hükümet, birleşik cephe hükümeti kuruluncaya kadar kavgayı birlikte sürdürme kararı almaya mecburuz. Yoksa ekonomik kriz bahanesiyle zamlar üzerinden ekonomik dayatmalar, polisin İçişleri Bakanlığı'na bağlanmasına karşı çıkma üzerinden siyaset dayatmalar, casusluk adı altında gazetecilerimizi, cumhurbaşkanı adaylarımızdan birisini hapisanelerde süründürerek demokratik haklarımıza iyice el atmaların sonu bir türlü gelmeyecektir.

Her şart altında demokrasi en iyisidir ve sonuna kadar savunulmalıdır. Ne kadar çok demokrasi varsa o kadar iyidir. En çok demokrasi de **'doğrudan demokrasidedir.'**

**YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK
CEPHE HÜKÜMETİ
TÜM DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN HÜKÜMETİ**

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek - Londra Bürosu

18 Temmuz 2000

DÜŞÜNCELER

sayfa 5'ten

güneyden kuzeye yeni geçtiğimizde de kuzeydekiler bize aynı şeyleri getiriyorlardı; kuzeyin bizim yerimiz olmadığını söylüyorlardı.

Bilmiyorum görüldüğünüz kadar demokratmısınız? Benim bu eleştirilerimi ne şekilde karşılayacaksınız. Diğer gazeteler de elime geçti onları da okudum. Ama cevap vermeğe değer bulmadım. Kıbrıs'ta günlük kaç gazete çıkıyor? Ben altı tane biliyorum daha fazla da olabilir tabii. Siz hariç, sizi idare edenlerin günde beş ayrı gazetede halkı uyutma taktikleri kullanmak istemeleri, halkın bir yönde ne kadar zor aşılır bir kuvvet olduğunu gösterir diye düşünüyorum. Bunu başarabilmeleri için herhalde beş değil onbeş gazete çıkarsalar zor...

Selamlar.

TÜRKİYE'DE SENDİKALARA BARAJ

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

Hiç Birşey Eskisi Gibi Olmayacak! AMMA!

İtiraf etmeliyim ki ülkemizde son 2 ayda yaşananları bu boyutta düşünmemiştim. Kastettiğim halk yığınlarının "dipten gelen dalga" gibi ağırlığını hissettirmesidir.

Egemenlerin kendi çıkarları için yürüttüğü planlı saldırıların ardı arkası kesilmeden sürüyor. Geçmişte de bu tür saldırılar olmuştu. Fakat bu defaki saldırıların boyutu, kapsamı ve şiddeti ortada. İşte halkın tepkisi de bu kapsamlı saldırılara karşı bir savunma mekanizmasıdır.

Egemenler ekonominin darmadağın edilmesini ve arkasından bankaların batırılmasını yürürlüğe koyarken, yeni saldırı paketleri yolda gelmekteydi.

Avrupa yazarlarına yapılan saldırılar bardağı taşırdı. Halk ülkesine, egemenliğine, onuruna sahip çıktı.

18 Temmuz mitingi halkın mitingiydi. Örgütleyici örgütler özveriyle ve akılcılıkla bu mitingi örgütledi. Fakat zaten "tren kalkmıştı". Halk ülkesine ve geleceğine sahip çıkarak "bu memleket bizim, biz yöneteceğiz" diyor. Bankazede eylemi bu birikimlerin patlama boyutunu ortaya koydu. "Kıbrıs Türkleri korkak, pısrıktır" diyenler şoka girdiler.

Halk cephesinde bunlar yaşanırken egemenler (general, Denktaş, elçi) senaryolarını daha da ileriye taşımanın hesaplarını yapıyorlar. Ali Nihat Özeyranlı'nın çıkışlarını bireysel bir çıkış olarak görenler, bay generalin MGK tarafından rütbeyle ödüllendirildiğini görünce moralleri bozuldu. Oysa plan Ankara-Denktaş planıdır. Bu plan gereği Özeyranlı'nın yerine Kutlu Adalı cinayetinin ve St. Barnabas baskınının yaşandığı dönemde Kıbrıs'ta sivil savunma başkanı olan Galip Mendi atandı. Bu atama en az Özeyranlı'nın terfi alması kadar önemlidir. TC Kuzey Kıbrıs'ta gerginliği ve baskıyı artıracaktır. Tüm gelişmeler bu yönde.

Peki tüm bunlar yaşanırken halkın cephesinde neler oluyor? Neler olmalı?

41 örgüt alınının aklı ile bu güne kadar süreci taşıdı. "Bu memleket bizim" imza kampanyası ile süreci ileriye taşıyacağını ilan etti. Bu 41 örgüt "eylembirliği" yaparak ağırlığını hissettirdi. Politik hedeflerini saptamaya başladı. Sırada ittifak ve birleşik cephe olmalı. Aksi halde dönemsel tepki boyutunda hareket güdükleştirilir. **Bu birleşik cephe çabaları sürerken hiç bir örgütün çıkarları ve beklentileri halkın çıkarlarının üstünde değildir.** Bu böyle biline.

18 Temmuz mitingi sonrası "artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak" dedik. Halkımız da örgütlere "sakın ola bu birliği bozmayın, bozan bedelini öder" dedi.

Kavga keskinleşecek. Belli oldu. TC'deki kanatlar kavgası bu kavgaya önemli katkı koyacak. Emperyalist uşaklar arası dalaştan yararlanalım. İçte Denktaş-Eroğlu kliği çelişkisinden yararlanalım. Amma sakın ola bir taraftan yana çamura yatmayalım.

Türkiyede işçilerin sendikal haklarını savunmak başlı başına bir derttir. Devletin kolluk kuvvetleri mevcut hakları dahi dikkate almadan tam bir kanun tanımazlık içinde, veya kanunları tamamiyle ve açık bir şekilde patrondan yana yorumladıklarını ilan ederek işçilere saldırırlar. Onların en hukuki hakları olan barışçıl protesto hakları, kanuni çerçevede başlattıkları grevleri, grevleri için oluşturdukları grev gözcülüğü çadırları, grev kırıcılarına karşı alma hakları olan tedbirler vb. devamlı ve sistemli bir şekilde bu kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğrar. Kolluk kuvvetleri devreye giremediğinde kolluk kuvvetlerinin göz yumduğu sivil grev kırıcısı kolluk kuvvetler, genellikle faşist ve dinci partilerin adamlarından oluşturulmuş, genellikle sokak serserilerinden oluşturulmuş sivil vurucu güçler devreye sokulur. Üniversitelerde de bu yapılır. Türkiye'deki sınıf mücadelesi hakkında az biraz bilgisi olan herkes bu basit olguyu gayet iyi bilir.

Sendikalar, toplu sözleşme, grev ve lokavt kanunlarının patron uşağı komutanlar ve polis şefleri, şereflerini üç kuruşa satmaya hazır böyleleri askeri-polis bürokratları tarafından üstün körü, hukuk bilgisi az biraz kolan, dürüstlük duygusu az biraz olan herkes tarafından rezil bir yorumu ve bu yoruma dayanarak işçilere saldırıların örgütlenmesi deyim yerindeyse hoş görülebilir. Onlardan ne beklenirki? İyi ama koskoca Başbakan Ecevit tutupta kendi çalışma bakanıyla el ele verip şu kanunda olmaması gereken, kendisi rezilliğin dik alası olan sendikaların toplu sözleşme hakkı edinebilmeleri için örgütlü oldukları i° kolundaki i°çilerin yüzde 10'unu örgütlemiş olmaları gerekliliği kanunun yorumlayışlarına ne demeli? Sosyal sigortaların ne kadar hastanesi olduğu bilemediğini ilan

eden çalışma bakanı, iş kolu dediği bir iş kolunda, hangi işçilerin bu iş koluna gireceğine karar verdiği gibi, bu iş kolunda ne kadar işçinin çalıştığına da karar verebiliyor ve böylece tespit ettiği iher bir i° kolunda çalışan işçi sayısı üzerinden sendikaların yüzde 10 barajını aşır aşmadığını tespit edip onların toplu sözleşme hakkının olup olmadığına karar veriyor.

Daha düne kadar toplu sözleşme hakkı olan ve toplu sözleşme yapan sendikalar birden bire kendilerini toplu sözleşme yapamaz durumda buldular. Ne gariptirki tüm bu sendikalar DİSK üyesi ve birde TÜRK-İŞ içinde TÜMTİS. Yani işçi sınıfının haklarını tutarlı bir şekilde koruma çabası içinde olan veya olabilecek olan tüm sendikalara bir saldırı başlatılmıştır.

Ama bunlar boşa çabadır. Denize düşenin yılana sarılmasıdır. Devlet geliştirmekte olan ve bizzat hükümetin vepatronların saldırıları nedeniyle kendilerinin ve ailelerinin geçimini mümkün kılabilmek için ücretlerini korumaya ve böylece eyleme zorlanan işçileri böyleleri kanun oyunları ile durdurmaya çalışmak aptallığın daniskasıdır. Ecevit ve Okuyan akıllılık yaptıklarını sansalarda ne kadar aptalca bir iş yaptıklarını yakında iyi anlayacaklardır. Saldırıları, karşı saldırıyı zorlayacaktır. Önümüzdeki dönem Türkiye'de işçi sınıfı mücadelelerini yükseleceği bir dönem olacaktır. Türkiye ve Kıbrıs'taki tüm devrimciler dikkatlerini bu noktaya yoğunlaştırmalıdır.

KSG olarak Ecevit-Okuyan çiftinin barajına takılan tüm sendikalarla dayanışma içinde olduğunu ilan ediyoruz. Kıbrıs'taki tüm sendikaları Türkiye'deki kardeşleriyle dayanışmaya çağırıyoruz.

TÜRKİYE AÇISINDAN KIBRIS'TAKİ SON GELİŞMELERİN KISA BİR DEĞERLENDİRMESİ

Kuzey Kıbrıs'ta, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ın iç işlerine karışmasına karşı çıkan güçlü bir muhalefetin var olduğu, bu muhalefetin güçlü bir kitlesel güce sahip olduğu olgusu Türkiye açısından en önemli sorundur.

Türkiye'nin bu sorunu nasıl ele alacağı, nasıl çözeceği de Kuzey Kıbrıs açısından en önemli sorunlardan birisidir. Türkiye bu muhalefeti tümenden yok etmek, baskı ile, şiddet ile yok etmek yolunu seçebilir. Veya Yunanistan'ın Güney'de kullandığı yöntemi kullanabilir, yani ateşkes şartları sürdüğü oranda Yunanistan'a ve Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı askeri olarak tamamen kendine bağımlı olan KKTC'nin, Dünyada kimse tarafından tanınmadığı oranda ekonomik ve siyasi olarak da tamamen kendine bağımlı olan KKTC'nin görünüşteki bağımsızlığını kabullenmek, Kuzey'de seçimlerin vb. az biraz kitlelerin istediği şekilde sonuçlanmasına göz yummak, seçimlerin sonuçlarına katlanmak ve KKTC ile ayrı bir devletle ilişki kuruyor gibi yapmak, öylesi pozlara bürünmek.

Tabii ki bir diğer alternatif daha var; Ecevit ve Cem'den tutunuz Genel Kurmay'a kadar herkes KKTC'nin ayrı ve bağımsız bir devlet olduğunu ilan etti. Denktaş'da. O halde KKTC'nin bağımsızlığını kabullenirler ve erken seçimler, üzerinden iktidara gelecek olan sol muhalefetin Türkiye'nin askerlerini vb. geri çekmesi talebini, 1960 anlaşması üzerinden Kıbrıs'ta hak talep edip askerlerini Kıbrıs'a yerleştirmiş tüm ülkelerin Kıbrıs'ı terk etmeleri talebini gayet demokratik ve hukuka saygılı bir şekilde kabullenir. Tabii ki sol muhalefet böyle bir talep öne sürerse ve tabii ki Türkiye bağımsız bir devlet olarak KKTC'nin isteklerine uyarsa...

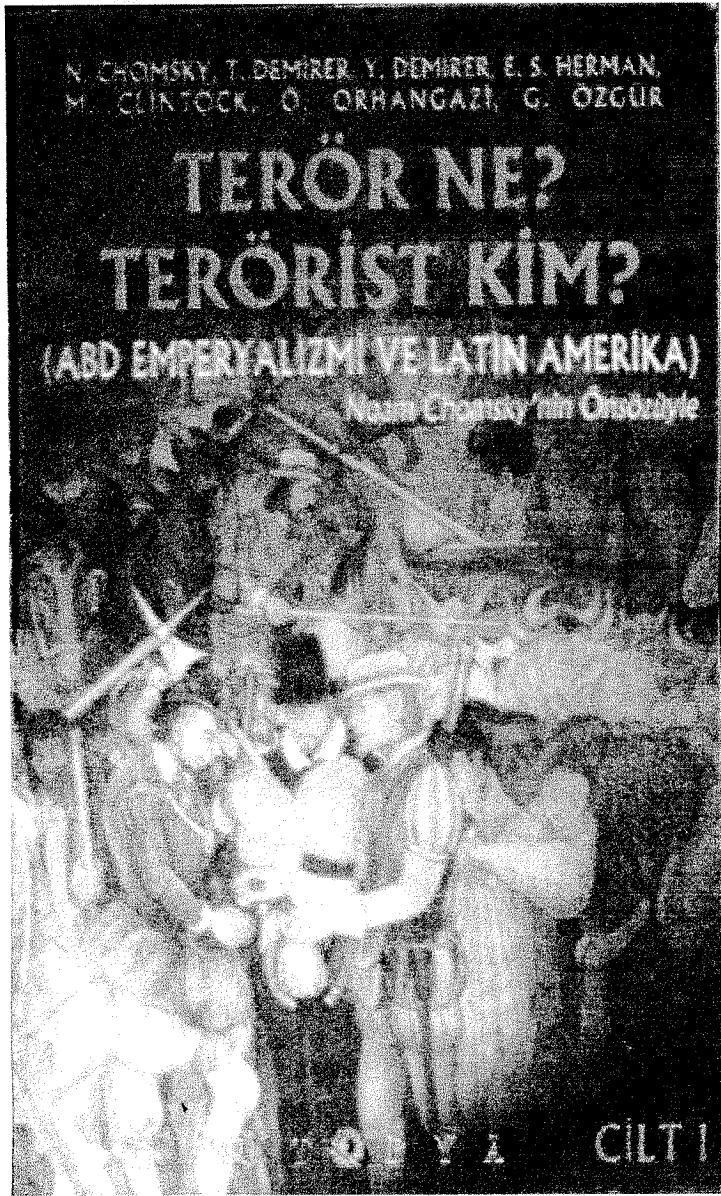
Olmaz olmaz deme, olmaz olmaz.

Türkiye açısından diğer bir sorun Kıbrıs'taki çeteler sorunudur. Son gelişmeler açıkça ortaya çıkardı ki; Cumhurbaşkanı Denktaş ile Başbakan Eroğlu arasında

büyük bir çatışma vardır. Buna ortalarda gezinip fırsat kolladığı iddia edilen Meclis Başkanı Hasipoğlu da dahildir. Bu çatışma açık bir çıkar çatışmasıdır. Yukarıda bahsi geçen ve KKTC'nin en üst kademelerindeki bu isimlerin mesela Ülkü Ocakları'yla bağları konusunda herkesin bilgisi vardır.

Ülkü Ocakları'nın da çeşitli çete işlerine karıştığı iddia edilir. Türkiye'nin MİT'inin onlarla bağıntılı olarak ERGENOKON isimli kontgerillayı Kıbrıs'ta kurduğuna değinilir. Kuzey Kıbrıs'ın fuhuş yuvası, esrar ticareti merkezi, gazino ve kara para aklama cenneti haline getirildiğine değinilir. Bu tür pisliklere, para konusuna çok önem veren tüm burjuva kesimlerin karıştığına, hatta ve hatta Türkiyeli ve Kıbrıslı asker-sivil bürokratların da karıştığına değinilir. En azından Amerika'daki eski MİT ajanı Eymür ve onun gibileri değinir. Halkın da aslında gayet iyi bildiği şeylerdir bunlar. Kimsenin halktan birşey gizlemeye çalıştığı yok. Halkı kim takar! Bu işleri kıvrıranlar bu işleri Avrupa ve Amerika ile birlikte kıvrırageldiklerinden, onlara Doğu Avrupa'nın ve Sovyetler Birliği'nin çökertilmesinde çok faydalı işler yaptıklarından sırtları sağlam yeredir Türk mafyasının.

"Made in USA", "terör" söylenceleri ayyuka çıkmışken sormak gerek: "terör ne? Terörist kim?". Terörist Carlos mu; yoksa "Yeni Dünya Düzen(sizliği)" (YDD) mi? İngiltere'nin kendi elleriyle yarattığı bomba IRA, ya da barışı isteyen Sinn Féin mi? İspanya mı, veya yıllardır kan kusturulan Bask'ın ETA'sı ya da Herri Batasuna'sı mı? Ataoğlu Behramoğlu'nun "Tarih her zaman öğretici değildir" diye betimlediği kavram kargaşasının körüklendiği "YDD" koşullarında, gerçekten "terörist" kim? Zapata'nın torunları EZLN ve EPR mi; yoksa YDD Meksika'sı mı? Terörist kim? Kolombiya'da FARC (Devrimci Silahlı Güçler) mi? Uruguay'da Tupamaro mu? Sri Lanka'nın özgürlük savaşçısı LTTE mi? YDD'NİN ZAYIF HALKASI Peru'daki Fujimori yönetimi mi, yoksa MRTA, Aydınlık Yol mu? Latin Amerika'nın terörist'i kim? Filistin'deki Siyonizm mi, yoksa İntifada'nın elitaşlı çocukları mı? Ortadoğu'nun "Terörist'i kim? (cilt 2 sayfa: 11)

Bu yapıt; Murathan Mungan'ın "Şimdi herşey/doludizgin./ Şimdi herşey/ kesintisiz ve/ sürekli bir devrim gibi./ Şimdi her şey yeniden!" diye betimlediği koşullarda "Terör ne? Terörist Kim? Sorusunun yanıtını: Yevgeni Zamyatin'in "Sayıların sonu yoksa en son devrim de yoktur. Devrimler sonsuzdur!" vurgusundaki; Ahmet Telli'nin "Onlar ki dünyanın son umudu/ soyları tükenmeyen/ birer şahindiler.(...) /Ne bir adresleri vardı onların/ ne de aşktan başka/ bir sığınakları," dizelerindeki taraflılıkla arıyor.

HADE

Halk olarak yürümenin
zamanıdır be dostum...
Halk olarak kükremenin
tam zamanı...
Bırakalım beyni
küflenmiş
kafaları
bir tarafa...
Ülkesinde halkın
nasıl
iktidar olabileceğini
nasıl
yöneteceğini
bir daha
seslendirelim...
Halkın ilerici güçleri
omuz omuza...
Ki;
Halkların kardeşliği
Dost da düşman da anlasın...

Barış
24 Temmuz 2000
Lefkoşa

DİNLEYİN ARKADAŞLAR

Bir atasözümüz var
Biri yer biri bakar
Kıyamet ondan kopar
Kıyamet dedikleri
Ha koptu ha kopacak
Yoksuldan halktan yana
Bir dünya kurulacak
Görmüşler ileriye
Atalarımız demek
Herkeseye yeter dünya
Herkeseye yeter ekmek

Ruhi Su

ANKA KUŞU

A. Savaş

ALTERNATİF: HALKIN BİRLEŞİK CEPHESİDİR

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK, yayın hayatına başladığı 1996 yılından beri, bir dizi siyasi tezin yanı sıra; toplumsal gerçekliği, Kıbrıs'ın sosyo-ekonomik koşullarını, ve dünyanın içinde bulunduğu konjoktürü de dikkate alarak Kıbrıs'ın kurtuluşu için tüm halk güçlerinin Birleşik Cephe'de toplanmasının ve Türkiye, Yunanistan ve İngiltere işçi ve emekçilerinin güçlü desteğini almasının önemi ve kaçınılmazlığı üzerinde ısrarla durageldi.

KSG, bu görüşünü anlatabilmek için, konu ile ilgili yayınlanmış tüm yazılarını 'KIBRIS SORUNU' adlı kitapta topladı.

İlk dönemler Birleşik Cephe tezimize karşı sağdan olsun, soldan olsun bir dizi tepkiler geliştirildi; kimileri dikkate almama, küçümseme yaklaşımını sergilerken kimileri de "Birleşik Cephe'nin oluşturulabilmesi için güçlü bir Komünist Parti önkoşuldur" veya "bu partilerle Birleşik Cephe kurulamaz, bunların hiçbirisi anti-emperyalist değil" diyerek Cephe'nin yaratılması çalışmalarını, teorik ve pratik, çıkmaz ayın son çarşambasına ertelediler. Birleşik Cephe'nin oluşturulması için anti-emperyalist parti liderliklerinin değil, anti-emperyalist sınıf ve tabakaların gerekli olduğunu, parti yönetim ve programlarının değişken olduğunu bir türlü kavrayamadılar.

Bugün, geldiğimiz noktada halk tavrını belirledi: "TEK CEPHEDE BİRLEŞİN"

Geçmişte olduğu gibi, bundan sonra da, 41 örgüt ve partinin oluşturduğu "BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU"nun, ki Birleşik Cephe'den başka bir şey değildir, önüne bir dizi engeller çıkarılacağına, dağıtılmaya, fonksiyonsuzlaştırmaya çalışanların olacağını farkındayız.

Görev, uyanık olmak ve oluşan cephenin dağıtılmasına mücadele etmeyip aksine daha da ilerilere taşımak; KALICILAŞTIRMAKTIR.

KSG, bu uğurda, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da üzerine düşen görevleri yapmaya devam edecektir.

YAŞASIN
ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK HALK CEPHESİ

Tek seçeneğimiz kaldı:

**Partisel, bölgesel, siyasal farklılıklarımızı bir yana bırakıp
“BU MEMLEKET BİZİM,
BİZ YÖNETECEĞİZ”**

bayrağı altında birleşip geleceğimizi belirlemek.

**Halkın bu talebini, sağdan olsun,
“sol”dan olsun engelleyenler
tarih önünde hesap vereceklerdir.**

Partilisi, partisizi...

Türkiyelisi, Kıbrıslısı...

**Tüm işçi, emekçi, köylü,
öğrenci, aydın...**

HALK BİRLİK İSTİYOR!

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım
Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak,
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392)
7144597
e-mail: onur@analiz.net